

MECSEKI Érbányász

A MECSEKI ÉROBANYÁSZATI VÁLLALAT DOLGOZÓINAK LAPJA

XXVIII. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM

ÁRA: 2,30 FORINT

1991. JANUÁR 1.

A legnehezebb év

Interjú Varga Mihály vezérigazgatóval

— Vezérigazgató úr! Úgy gondolom, nem muszáj, még csak nem is pénzügyi szempontból, mégis a vállalat történetének talán legnehezebb évén vagyunk túl. Kérem, röviden foglalja össze az év történéseit.

— Már 1989 végén tudtuk, hogy a vállalat életében a legnehezebb esztendő 1990. lesz. Számítanunk kellett arra, hogy jelentős pénzügyi, gazdasági válságot kell leküzdenünk, egy hatalmas szociális válsággal, hiszen radikális létszámcsökkentést kellett végrehajtanunk, mellyel óhatatlanul együtt jár, hogy emberek ügyeit, gondjait kell megoldani. A múlt év végén kezdtük kimunkálni azt a műszaki-gazdasági tervet, mely magában foglalja bányabezárás esetén a szükséges környezetvédelmi, rekvizitációs munkákat, magát a bezárási tevékenységet, és a humánválságkezelést is bizonyos mértékig. Mindezek mellett bíztunk abban, hogy radikális létszámcsökkentéssel, külföldiekkel folytatott sikeres tárgyalások után folytathatjuk a bányaművelést, az ércfeldolgozást.

— Ezt az esztendőt a kedélyhullámzás jellemezte. Voltak időszakok, amikor lelkesedésben, akaratban mélypontra jutottunk, s voltak, amikor biztató jelek, információk alapján szebben láttuk a jövőt. Tizenöt külföldi partnerral tárgyalunk, s többször a szovjet partnereinkkel is. Tudjuk, hogy a konvertibilis elszámolásra való áttérés a Szovjetunióval folytatott gazdasági kapcsolatokban rendezetlen problémákat jelentett az egész magyar gazdaság, de a vállalat számára is. A vállalatot illetően ezek a problémák ma már nagy részben megoldódtak.

— Ez év május 31-ig kellett volna dönteni a vállalat végleges sorsáról, ez a döntés elmaradt, melynek politikai és gazdasági okai is voltak, hiszen kormányváltás történt, megváltozott a Szovjetunióval az elszámolási rendszer. Amikor ez az interjú készül, azt tudjuk csupán, hogy december 20-án a kormány véglegesen állást foglal a vállalat jövőjét illetően.

— E sok, igen jelentős esemény mellett hogyan alakult a termelésünk és exportunk?

— A műszaki-gazdasági tervben azt is meghatároztuk, hogy ez évben milyen mértékű lesz az exportunk. Az előre tervezett mennyiséget kiszámláltuk a Szovjetunióba, tehát kötelezettségünket teljesítettük.

— Hogyan változott a vállalat létszáma, annak összetétele szakmai szempontból, átlagéletkorban?

— Terveinket olyan körülmények között teljesítettük, hogy közben nekiláttunk annak a hatalmas feladatnak, hogy költségeinket legalább 30 százalékkal csökkentjük. Ennek egy részét képezte a létszámcsökkentés. Az év elején 5571 fővel indultunk, az év végére várható létszámunk 2500–2600 fő lesz. Természetesen változott a létszám összetétel is, mind szakmai, mind életkori vonatkozásban. Korábban sem volt magas a bányászati munkásokban a föld alatti dolgozók átlagéletkora, de most még csökkent, mert egyrészt az új szervezetben a vajúrói dolgozók aránya lényegesen nő, másrészt az idősebbek most eltávoztak. A tőlünk elkerült dolgozók 17,4 százaléka volt szellemi foglalkozású, a többi fizikai.

— Az eltávoztak között milyen arányban vannak korengedményes nyugdíjazottak, végkielégítést felvettek, „rendes” nyugdíjasok, 63 százalékosok?

— A mai napig (december 13.) 1600 fő részesült valamilyen többletjuttatásban. Mintegy 20 százaléku korengedményes nyugdíjban, 25–26 százaléku bányászati keresetkiegészítésben, illetve rehabilitációban részesült, 7–8 százaléku öregségi, vagy rokkantsági nyugdíjba vonult.

— Melyek azok a vállalkozások, melyek már leváltak, de a vállalathoz kapcsolódnak, mik itt az első tapasztalatok?

— Terveinkben szerepelt, hogy a vállalat egyéb tevékenységeit, melyek ráépültek főtevékenységünkre, társasági formában végezzük tovább. Ezt előírta számunkra a minisztertanácsi határozat is. Széles körű vizsgálatokat végeztünk, s meghatároztuk azokat az alapelveket, melyek szerint szervezzük a társaságokat. Úgy gondoltuk, a legjobb formák a betéti társaság, a kft. és az rt. Külön választottuk azokat a tevékenységeket, melyek szorosan kötődnek a vállalat alaptevékenységéhez, és külön azokat, amelyek külső megrendelésekből is profitot tudnak termelni. Napjainkra 10–11 társaság került bejegyzésre: kutatás-művelődési, fátelap, öntőde, szállítás, járműjavítás, villamosgép-javítás, forgácsolás, kereskedelmi tevékenység, épületbontás, külszíni bányászat. Ma már örömmel látjuk, hogy sikerül a műszergyártást is társasággá szervezni, mert úgy tűnik, van külföldi megrendelés.

— Milyen vállalkozások alapítása várható még?

— A jövő évre húzódik a korrózióvédelemmel, a robbanóanyag-gyártással, a szállodai szolgáltatással foglalkozó társaságok szervezése.

— Hogyan alakultak az ittmaradtak élet- és munkakörülményei?

— Az 1989. évi bérszínvonal a vállalatnál 199 ezer 809 forint/fő volt. Év elején, figyelembe véve lehetőségeinket, 10 százalékos jövedelemnövekedést terveztünk. Év közben kétszer kötelezték bennünket arra, hogy a rendel-

kezésre álló bértömegeből emeljük a minimálbért. A ma ismert adatok alapján 20–22 százalékos bértömegnövekedéssel számoltunk, a jövedelemnövekedés ennél nagyobb, hiszen ide számítandó még a szénjárandóság és az étkezési hozzájárulás.

— A vállalat anyagi lehetőségei megcsappantak a lakástámogatás területén. Ebben az évben a keretünk 45,5 millió forint volt. Ez 323 fő lakástámogatására nyújtott lehetőséget. Folytattuk a patacsi építkezés támogatását, de nagyobb részben egyedi igényeket elégítettünk ki. Ebben az évben városunkban megkezdtek a tanácsi bérlakások értékesítését is. Olyan döntés született, hogy akik erre rászorulnak, s hosszú időt töltöttek el vállalatunknál, kapják meg a vásárláshoz a segítséget, mely nem túl nagy összeg, 30–50 ezer forint.

— Mint más területen, a műszaki fejlesztésben is radikális költségcsökkentést kellett végrehajtani, ezért csak a legfontosabb területekre koncentráltunk: a bányászatra és az ércfeldolgozásra. A Kutatófejlesztő üzemet megszüntettük, de a fontosabb kutatási tevékenységet folytattuk az üzemekben, osztályokon. Említhetem a vízkizárásra, radonkiáramlás megakadályozására folytatott kutatásainkat, vagy az ammónium-diuránnál végtermék előállításának technológiáját.

— A dolgozók élet- és munkakörülményeire nagy figyelmet fordítottunk. Nem állítom, hogy javulás történt, hiszen a költségcsökkentésnek számos lényezője itt is jelentkezett, de azt állítom, romlás nem következett be.

— A balesetek aránya

alig változott, halálos baleset szerencsére idén nem volt. A táppénzes napok aránya emelkedett, úgy gondolom, ez is összefügg a bizonytalansággal. Ugyanez mondható el a munkafegyelméről, hiszen dolgozaink más idegállapotban jelentek meg a Ipari és Kereskedelmi Minisztérium hozzájárulása nélkül, nem tudták otthon hagyni a feszült állapotot, s ebben az ideges helyzetben kellett ugyanazt a színvonalat produkálni, mint eddig, ez valóban igen nehéz feladat volt.

— Amennyiben a közös vállalat megalakítása, zöld utat kap, azt gondolom, kollektívánkat három fő kérdés foglalkoztatja majd: a bér, a biztos munkahely és a megfelelő munkafeltételek. Bizonyos nyilatkozatok már hangzottak el ezekről. Kérem, foglalja össze az ezzel kapcsolatos véleményét.

— Tudom, hogy dolgozóinkat a jövőre vonatkozóan számos kérdés foglalkoztatja. Ezek között valóban a megélhetés, a munkahely biztonsága, a megfelelő munkafeltételek az elsődlegesek. A legfontosabb kérdés ma Magyarországon, s az ittmaradók számára is, hogy az egyéneknek biztos munkahelye legyen. Amikor az év elején az említett radikális lépéseket elhatároztuk, az a cél is vezérelt bennünket, hogy a válságsúlytotta térségbe nyitva Baranyában enyhítsünk a foglalkoztatási gondokon. A jövedelmekkel kapcsolatban

nap, mint nap sokkoló hírek érnek bennünket. A mai gazdaság sajnos legjobban az infláció növekedésével jellemezhető. Bizunk kell a gazdaságpolitikában, a költségvetésben, hogy ez a folyamat egy-két éven belül megáll, majd csökken az infláció. Ha létrejön a vegyesvállalat az ír Glencarral, célunk, hogy a magyar jogszabályokban rögzített szolgáltatásokat, kedvezményeket, juttatásokat továbbra is kapják dolgozóink, melyeket szokásjogként kollektív szerződésben is rögzíteni kívánunk. Nem vagyok optimista abban, hogy e nehéz helyzetben, amikor rendkívül feszített költséggazdálkodással dolgozunk, hasonló szintű támogatást tudunk adni majd az üdülésre, és egyéb területekre.

— Közös vállalat alakulása esetén úgynevezett jogutód költségvetési szerv jön létre a környezetvédelmi, jogi, emberi, egészségügyi stb. problémák kezelésére, melyek még az előd vállalatnál keletkeztek. Kialakult-e már ezzel kapcsolatban valamilyen konkrét elképzelés?

— Ha létrejön a közös vállalat kft. formájában, akkor mindenképpen szükség van erre az utódszervezetre, mely az említettekben kívül kezeli majd a társaságokba bevitt valamit. Ehhez a korábbi alapító szerv, jelenleg az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium hozzájárulása szükséges, de előbb természetesen meg kell várni a kormány döntését, hiszen csak az urántermelés fennmaradása esetén lesz erre szükség. Terveink szerint a jogutód vállalat gárdája a jelenlegi dolgozók köréből kerülne ki, létszámuk 60–70 fő lenne, és ehhez csatlakoznának a rekvizitációval foglalkozók, valószínűleg alvállalkozóként.

— Ha mégis a felszámolásra hozott határozat maradna érvényben, milyen feladatokat, milyen létszámmal kell 1991-ben megoldani, s ehhez a költségvetés milyen feltételeket biztosít?

— Ebben az esetben nyilvánvalóan bizonyos költségekre van szükség, hogy az említett bezárási munkákat elvégezzük. Ezzel kapcsolatos előterjesztésünk az illetékesek előtt van. Miután az 1991. évi költségvetés ma még nem ismert, nem tudjuk mennyi pénz jut erre.

— Bármi legyen is a vállalat sorsa, itt emberek dolgoznak, nem is kevesen január 2. után is. Ismerve az inflációs jóslatokat, nekünk mik a bérfejlesztési terveink?

— Ma már látszik, egyedül járható út a közös vállalat az ír Glencarral, miután így is megfeszített munkával tudjuk csak biztosítani működési költségeinket és az árbevétel is. További tárgyalások feladata lesz tisztázni, hogy mennyit tudunk a dolgozók életszínvonalának javítására, az infláció kompenzálására fordítani. Erről a kérdéskörrel már Brendan Hynes úr is nyilatkozott. Ő úgy fogalmazott, hogy egy alapjuttatás minden dolgozónak megjár, de a többletjuttatást mindenképpen feladathoz kívánja kötni. Tudomásul kell venni, hogy a privatizációval az elvégzett munka tiszta eredménye határozza majd meg, hogy mennyit tudunk a dolgozók bérezésére fordítani. Tehát azt a gyakorlatot meg kell szüntetni, hogy az elvégzett munka előtt már javadalmakat osztunk, ugyanakkor bizonytalan a munka hozama.

— Úgy tapasztaltam, 1990-ben a sok küzdelem, vita, az állandó bizonytalanságban élés jócskán felőrölte vezetőket és besorozottakat idegeit egyaránt. Jóval több, mint egy évet öregedtünk ezalatt. Beszélgetésünk végén tud-e valami biztatót mondani ennek a sokat, s nehezen megért kollektívának?

— Valóban, igen nehéz esztendőt zártunk, s most arról kellene nyilatkoznom, hogy vajon jön-e még ennél nehezebb. Lehet, hogy a gazdaság egyéb területein nehezebb esztendők is következnek, de ha mi itt tovább tudunk működni közel 2000 emberrel, akkor megvan a biztos munkahely, s, ha esetleg csökkenő színvonalon is, de biztos megélhetést nyújt. Ez legyen számunkra biztató. Sorunk alakulásakor azonban nem felejthetjük el

(Folytatás a 2. oldalon)

Szakszervezeti választások

December 13-án vállalati és két igazgatósági titkár megválasztására került sor a szakszervezetben.

Az UDSZ titkárát teljes körű választással szavazták meg a tagok, s a leadott érvényes szavazatok 95 százaléka Horváth Sándort vá-

lasztotta vállalati titkárnak.

Az üzemeltetési igazgatóságon a tagság Lóránt Lászlót, az ércfeldolgozási igazgatóságon pedig Berki Lajosot választotta a tagság az igazgatóság alapszervezeti titkárává.

A legnehezebb év

(Folytatás az 1. oldalról)

hogyan élünk, ebben az országban, s helyzetünket nagyban befolyásolja a magyar gazdaság helyzete is. Ha mindkét vonatkozásban pozitív fordulat áll be, akkor szebb, jobb évek következnek.

— Reméljük, a kormány méltányolja, hogy az itteni emberek milyen kemény munkát végeznek, a természet erőivel harcolnak, az egyik legnehezebb feladatot vállalták életük, testük, egészségük kockáztatásával. Én remélem, hogy a kormány mint nemzetbiztonsági kérdést, a hazai energia alapanyag-ellátást elsőszámú kérdésként kezeli, s ezzel importfüggőségünk is csökken.

— Kívánok a vállalat valamennyi dolgozójának szebb, boldogabb jövőt, egy kellemesebb új esztendő. Megköszönöm azoknak a dolgozóknak is az áldozatos munkáját, akik a vállalattól eltávoztak. Higgyék el, mi, akik itt maradtunk sem vagyunk könnyű helyzetben.

— Végezetül valamennyi állampolgárnak, aki valamilyen módon kapcsolódott a vállalathoz, akik itt dolgoznak, vagy dolgoztak, családtagjaiknak is kívánok kellemes ünnepeket, boldog új évet és jó szerencsét.

Kablár János

A válságkezelés lehet „fájdalommentes” is

December közepén Pécsen járt Lucien Charlier úr, az egyik legnagyobb belga bányászszakszervezet elnöke, és ennek során érdekes előadást is tartott a József Attila Művelődési Házban, az iparágotani problémájáról, a keletkezett gondok orvoslásáról, a belga szakszervezetek tevékenységéről.

Most, amikor a magyar bányászat kritikus helyzetben van, különösen érdekes lehet, miként rendezték, rendezik a tömeges leépítések és bányabezárások okozta feszültségeket, egy fellett nyugat-európai országban.

Charlier úrtól megtudtuk, hogy míg a háborút követően száznyolcvan bányatelepen, mintegy másfél-száz ezer ember élt a bányászokból, ma mindössze 2 bányavállalat működik, összesen tízezer dolgozóval.

Az ágazat visszafejlesztésére jórészt a 60-as években került sor, amikor ugyanis az olaj és a földgáz világpiaci ára a mélypontra esett és az olcsó energia-hordozók kritikus helyzetbe hozták a jóval költségesebb szénbányászatot.

Ugyanakkor egyetlen bányabezárást, egyetlen tömeges létszámleépítést sem hajtottak végre úgy, hogy ne gondoskodtak volna az utcára került emberekről.

Belgiumban, a bányászok huszonöt év szolgálati idő

után nyugdíjra jogosultak. Így, akik legalább húsz évet már bányában dolgoztak, azok úgynevezett előnyugdíjban részesülnek, egészen addig, amíg el nem érték a rendes nyugdíjra jogosító 25 éves szolgálati időt. Hasonló kedvezmény jár minden bányáiban dolgozónak, ha legalább 25 évet dolgozott az iparágban.

Akiknek nem volt meg ez a szolgálati idejük, és munkanélkülivé váltak, azok 14–20 hónapig még teljes fizetést kaptak.

Százszázalékos bér járt természetesen annak is, aki vállalta az átképzést, és nem csupán az új szakma megtanulásának az idejére, hanem az új munkahelyen az első három hónapra is.

Hatvanöt—száz ezer belga frank úgynevezett kilépési prémiumot fizettek azoknak, akik valamilyen más iparágban helyezkedtek el.

Gondoltak azokra az idősebb, 50 év feletti dolgozókra is, akiknek még nem volt meg a szolgálati idejük, de épp az életkoruk miatt az átképzésük már nehezebb lett volna. Az ő sorsukat is az előnyugdíjjal rendezték.

Az átképzést követően a bányászok egy része az építőiparban és a gépiparban helyezkedett el, de többségük azokban az üzemekben dolgozott tovább, amelyeket jórészt állami támogatással létesítettek. Ezek szinte egytől egyig

csúcstechnológiával dolgozó gyárak, ipari létesítmények.

Charlier úr szövege arról is, hogy a szénbányászat visszafelépítése Belgiumban még mindig tart. 1992-ben a gazdaságtalan termelés miatt egy újabb aknákat zárnak be, de a felszámolás nem egyik napról a másikra történik. Erre csak akkor kerülhet sor, ha a szociális és foglalkoztatási problémákat addigra sikerül megoldani. Ha nem, akkor a bányák — állami támogatással — tovább termelhetnek, akár további két évvel is.

Belgiumban egyébként a bányászok csupán harmincöt—negyven százaléka belga nemzetiségű. A többségük külföldi. Főleg marokkói, török, görög, olasz és spanyol vendégmunkások dolgoznak a mélyben. De rájuk is vonatkozik az a jogszabály, hogy amennyiben megszünik a munkahelyük, végkielégítést kapnak. Ennek összege egységesen 850 ezer belga frank.

Charlier úr szövege arról is, hogy ezeket a jogokat, vagyis, hogy a munkanélkülivé váló bányászok sorsa rendeződik, a szakszervezetek harcolták ki. A fejlett demokráciában az erős, egységes szakszervezetek — noha nem politizálnak — épp azért, mert tömegbázzissal rendelkeznek, hatással tudnak lenni az emberek sorsának alakulására.

N. G.

Miniszteri látogatás

December 12-én látogatást tett vállalatunknál Bod Péter Akos Ipari és Kereskedelmi miniszter. Mint tőle megtudtuk, a látogatás alapvető célja személyes benyomások gyűjtése volt a várható közeli kormánydöntés előtt. Amikor a programot tervezték, még úgy tudták, a minisztérium által elkészített előterjesztést december 13-ai ülésén tárgyalja meg a kormány, s hoz végleges döntést a Mecseki Ércbányászati Vállalat átalakulásáról, vagy — ne adj isten — felszámolásáról. A kormány azonban a költségvetési vita elhúzó-

dása miatt december 20-án tart csak ülést, dönt helyzetünkről.

A miniszter az V. sz. bányauzemben kezdte programját vállalatunknál. A felolvasóban Turi Gyula üzemigazgató tájékoztatta röviden az üzem helyzetéről, mutatta meg térképen a bányauzemek vágathálózatát, a tervezett hulladék-tároló helyét.

Ezután bányalátogatás következett. Bod Péter Akos a 10. szinten meglátogatta a 47-es és az 52-es csapatot, ahol beszélgetett Utcay László szakvezető vágjarral, valamint Dobos István szakvezető vágjarral és a csapattagokkal.

A bányajárás után a Központban zárt körű megbeszélést tartott a vállalat vezetésével, melyen résztvettek az ír Glencar cég képviselői is.

Délután 11 órakor került sor arra a megbeszélésre, melyet az UDSZ bizalmi testülete által megbízott szakszervezeti delegáció kért a minisztertől, s melyre Budapesten — az éppen folyó kormányülés miatt — nem kerülhetett sor.

Bod Péter Akos bevezetésében elmondta, nagy hatással volt rá a bányalátogatás, jó benyomásokat szerzett. A tisztaság, a biztonságérzet, a szakértelem és a kulturáltság érződött mindenütt a látogatása során. Tisztában van vele,

hogyan az idő rendkívüli módon sürget, hiszen a bezáráshoz hozott kormányhatározat, mely rossz kérdéscsoportban alapult, napokon belül életbe lép. Most nem úgy tesz fel a kérdést, hogy a kormány akar-e dönteni valamilyen termelést, avagy sem, hanem, hogy tud-e a vállalat megfelelő költség szinten termelni, mely esetünkben 60 dollár lehet.

Elmondta azt is, hogy az országos vezetők figyelmét arra is rá kell irányítani, hogy egy ilyen bányát nem hasonlítható egy palackhoz, amit egyszerűen be kell dugaszolni, itt a bezárási költéségei óriásiak, s környezetvédelmi szempontok örökös működést követelnek, mely szintén költségigényes.

Biztosította a szakszervezeti delegációt, hogy az Ipari és Kereskedelmi tárca az elkészített előterjesztésében a fennmaradást, a továbbműködést támogatja, de emlékeztetett, vannak a kormányon belül ellenévek és ellenérdekek is.

Kérdezte, hogyan áll a többletjuttatások kifizetése. Kihangsúlyozta, a kormánydöntéstől sok minden függ, de ha bezárnák a bányát, ezeket akkor is meg kell kapnia az itt felszabaduló munkaerőnek.

Horváth Sándor röviden válaszolt érdekvédelmi szempontból a vállalat helyzetét, s megismételte azokat a

kéréseket és követeléseket, melyeket a budapesti tárgyalásokon az UDSZ nevében már felszólalt. Egyben megköszönte a miniszternek, hogy ide látogatott, s ezzel valamelyest csillapítja azt az idegfeszültséget, mely ebben a kollektívában felhalmozódott.

Bod Péter Akos megértéséről biztosította a kollektívát, mondván, a bizonytalanság valóban idegölő, de, ha megmarad a vállalat, akkor sem lesz könnyű ez az időszak, melyhez feltétlen bizalom szükséges. Ki-

tért arra is, hogy a kollektívának meg kell próbálnia meggyőzni a környezetben lakókat, ha műszakilag alkalmas a terület, fogadják el a veszélyes hulladékok tárolásának tervét.

Horváth Sándor és Szabó László arról szövege, hogy van még bizalom a vállalat legfelső vezetése iránt, hogy ebben partner a szakszervezet. A hulladék-tárolóval kapcsolatban a mi erőfeszítéseink valószínűleg kevésnek bizonyulnak, ehhez szükséges a kormány anyagi-elköltségi segítsége, de

a különböző társadalmi, politikai szervezetek tiltakozó alapállását is jó lenne, ha a konstruktív segíteni akarás jellemezné.

A tárgyalás nyílt, őszinte hangneme, végig jó hangulatot biztosított.

A miniszter ezután látogatást tett a Mecseki Szénbányánál, előadást tartott a JPTE Közgazdaságtudományi karán, majd Komlón várospolitikai kérdésekről tárgyalt, s ezzel zárult egészséges baranyai programja.

K. J.

Bod Péter Akos a vállalati vezetőkkel.

Fotó: Csöndör L.

Mecseki Ércbányász

A Mecseki Ércbányászati Vállalat dolgozóinak lapja

Felelős szerkesztő: **Kablár János**

Szerkesztőség: 7633 Pécs, 39-es dandár út 19. Telefon: 13-055/32-43 13-055/33-53

Kiadja: a Mecseki Ércbányászati Vállalat Felelős kiadó: **Varga Mihály**

MFV Nyomda 7633 Pécs, 39-es dandár út 19. Felelős vezető: **Gergely György**

Megjelenik kéthetenként Előfizetési díj egy évre: 55,20 Ft

Előfizethető: a szakszervezeti bizalmiaknál Ny-623-4

Szüleim, Drága Sógornőm, Hüje Öcsém!

Pécs, 1990. december 21. Meg int eltelt 1 év — hüje év volt amindenit, az Öcsém jutot mindig róla az eszembe — de nemazért írok nek tek, hanem azért mert it notás a kedve mindenkinék. Nem tuggyuk mi-lez velünk azúj évben de mire ezeta levelet megkapjátok talán eldöntik a nagyok. Ezzért 2 féleképpen írom a levelem ami tárgy-talan let. érvénytelen. Remélem értittek mi a dörge-dellem a feleslegessett hű-zátok ki. Igyinxxxxxxxxxx ennyi a megfej téshez az ízemet.

Tehát azzért dallolós a kedvünk mert végrevalahá-ra (fel számoltak minket---vegyes vállalat lettünk).

Csuda jo dolog ám (munkanélkülinek jenni----amolyan ír munkások leni). Most aztán lesz pénzünk rendesen (szép összeg a munka nélküli segéj---szé-ppen fizet a külföldi tőkés). Már elis döntöttem (haaz ucára kerülök el adom az a utomat----hameg marad unku veszek 1 úly a utot.) Mivel ropant bizonytalan vagyok momentán pénz ügyileg így most nem kül-dök ajándékot senkinek. A sogornomé megvan, nyugi-

ásatok meg ha találkozunk malyd a kezébe adom.

It a vállalatnál különben sokkan mentik ami ment-hető, horgyák haza, a kis-keritbe, anyaraloba az any-ágokat. Fogdmeg Józsi azt vigyük amit lehet fel kiál-tással cipekednek az ügye-sek. Mindent el hordtak ami melet nem ált fegyve-res Őr.

Aztat mongyák jó idejye már szálloda lesz a mun-kás szállonkból-ban. Ezzért küldgyétekk ela sátramatt mert ki leszek lakkoltatva. Ha (munka nélküli leszek az álomáson a restiben — dolgozom tovább akkor azz üzem melletti erdőben ver-em fel).

A sogornőmre azzért van na gy szükségem mert nyit-nia kelene masszázs sza-lont. A vállalat központja kiadó s anyi szoba van be-ne hogy mire azokban vég-ig masszirozok a kuncsaf-tokat 2 ezer lesz. Ez biztos vállalkozásnak tünik, 1-1 jó masszázsra még a munka nél-küliek is el jönnek. Ebe a buliba idővelbe lehetne vo-ni (az ireket— a városi m unka közvetítőt). Ha úgy alakulnak a dolgok (az ír-ek tőkével és a hazai tech-nológiáyuak szálnának be a szalonba — a munkaköz-

vetítő szakembereket és kucsaf-tokat küldene a biz-tos vállalkozás reményében).

Már jó idejye tárgyalok az érintettekkel, de valame-jik illetékes mindig be tart. Hol a KÖLYÁLL, hol a kereskedelmi tárca, máskor néplyóleti, a szakszervezet, az erkölcs rendesezt. A szer-ződéseket is mindig modo-sítgattyák, már tele is van a gatyám. Hol ez nemlyó, hol meg az a pont zavaró, most például az ár nem lyó.. pedig igazaz nem kér-nénk sokkat, 60 dolár lene a tarifa. Egy masszázs ke-rülne enyibe de aztat mon-gyák ez sokk, akkor inkább külföldről kel be hozatni kész masszöröket. De ha it-hon van bőven masször, a működéshez minden adót, sőt a hazai lányok ugyan úgy be tudnak füteni még a paksi kuncsaftnak is, mi-nt a külföldiek. Mi töb id-dővel elis adhatok jó pénz ért ,külföldre.

Amugy továbbra is notás a kedvem, nem csügedek, Fater te örüljél a Torgyán úr ugvis elintézi hogy visz-szakapjad az álamosított fő ldjeidet Ato! meg, hogy ki-vel és mivel műveled meg a holdjaidat fályon a te fe-jed. Ne csügedjél, nota in... csak Lajcsi

Fikusz az orrotokra

A vállalat koncert fúvószenekara december hónapban különös hangversenyek felkészülésébe kezdett. Az ötletet a nagydobos — mások szerint a kisdobos — szorgalmazta már jó ideje, de a megvalósulás mellett végül is a vállalat helyzete miatt döntött a zenekar.

Olyan koncertkörútra indulnak a jövő évben, melynek célállomása mindig egy felszámolásra kerülő, illetve azt éppen megúszó vállalat lesz. Repertóriumukban eszerint szerepelnek a megszólaltatásra szánt művek. Így többek között Wolfgang Amadeus Péter Akos: „Szöketés a bányából” című dalművét adja elő bravúrosan a zenekar, hiszen a vonósokra írt művet rézfúvósokkal megszólaltatni nem akármí.

Gioacchino Rabár: „Nincs pénz” című operájának „Fikuszt az orrotokra” nyitányát tolmácsolja majd kellő vehemenciával zenekarunk.

Wagner Varga Mihály: „Bolygó magyar”-ját igen nagy szakmai figyelem kíséri. Hozzáértők szerint a szerző ugyan is „Bolygó ír” nevet akart adni operájának, mert, hogy az jó ideje bolyong már a magyar ügyintézés labirintusában. Végül is a „magyar” mellett döntött, hiszen ök évtizedek óta bolyonganak. Az opera megszólaltatásra kerülő részei közül várakozás előzi meg a trombita szólvál előadott „Uránbányász panaszdala”, és a fuvolára, triangulumra írt „Bányász szívverése” betéteket. A szerző művel közli zenekarunk megszólaltatja még a „Glencar passió”-t, a „Bányászbeesület” szimfóniát, a „Munkanélküli élet” rapszódját, valamint a kormányznak há-lát adó, harsonákra írt „Urános H-moll misét” is.

Pályázat

A ZÖLD BT (Zöld Ököl Lendül a Dunáért baráti társaság) a CSAK (Cian- és Savszennyeződésért Aggó-dók Köre) a NEMODA (Nagy Emberi Méltóság Ol-tárán Dogmákat Aszalok) közép-délnyugat—baranyai regionális szervezete, vala-mint a Lég- és Olajszenny-ezéstmentes Faunát Akar-ok Szövetsége (rövidítve nem szalonképes) pályáza-tot hirdet.

A pályázaton bárki részt-vehet, aki legalább tízenhét és fél, de legfeljebb 175 gé-pelt oldal terjedelemben olyan információkat gyűjt, amely a Mecseki Ércbányá-szati Vállalatnak a múlt rendszerben elkövetett bü-neit feltárja, illetve olyan eseményekről számol be, amely kézzel foghatóan és egyértelműen bizonyítja a vállalat felelősségét.

Például: az urán rende-lőben húzták ki a fogát, vagy 200 forintjába került az iparos, hisz otthon a szülőfalujában folyik a csap, mert az uránbánya annak idején bevezette a vizet stb.

Külön kategóriában ke-rülnek elbírálásra azok a művek, amelyek olyan ér-zésművek, az orvostudomány számára rendkívüli jelen-tősséggel bíró eseteket is-mertetnek, mint amikor pl. a háború előtt vásárolt ka-

si határideje 1991. január 2.

rosszék — nyilvánvalóan a bányászokdás súlyos kör-nyezetet károsító hatásai következtében — később háromlábú suszterszéknek adott életet, vagy amikor Leonardo, Mari néni leg-kedvesebb kandúrja, nem-csak, hogy soha nem szül kiscicákat, de hónapokig még a macskahölgyeket sem látogatta, azon nevezet-es és vezetés márciusi éj-szaka után, amikor egy ére-szállító teherautó csaknem elgázolta.

Külön díjakat osztanak majd szét azok között, akik téves információk és fél-igazságok alapján messze-menő következtetéseket ké-pesek levonni e témában.

Valamennyi kategória el-eseményekről számol be, sőt három helyezettje világ-körüli utazáson vehet részt a Sugár Utazási Iroda szer-vezésében. Ennek során a legjobb eljuthatnak Ne-vadába, a nemrég bezárt szemipalatyinszki kísérleti telepre, a Bikini és a Fiji-szigetekre, valamint Cser-nobilba is, hogy személye-ven is találkozzanak azzal, amit eddig csak hírből is-mertek.

A nyeretlen pályamun-kak beküldői között sugár-zásmérő műszereket sor-solnak ki 150 millió forint ér-tékben.

A pályamunkák beküldé-

Bolondos 1990 képekben

Április

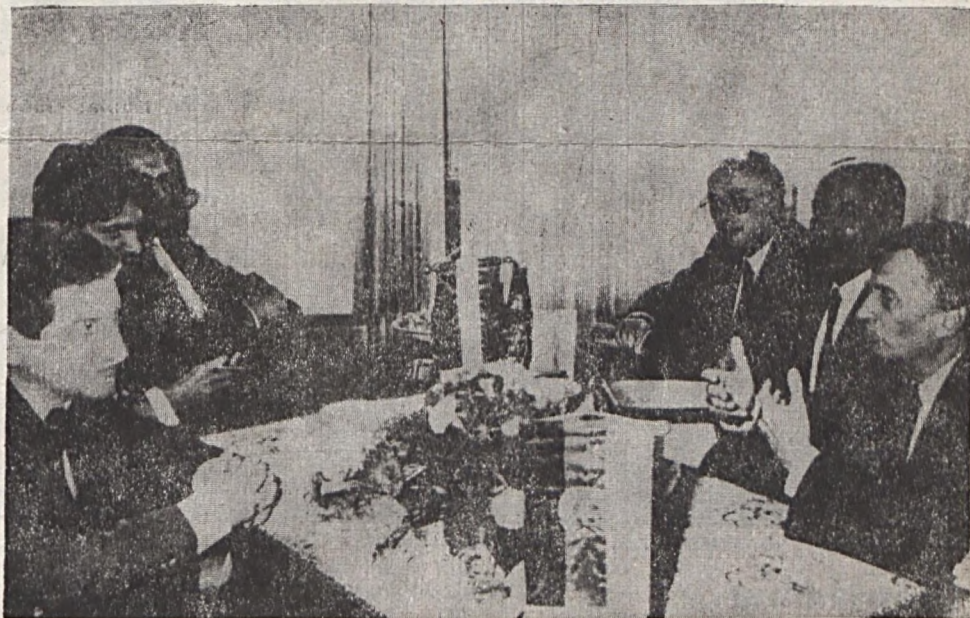
Bóhm Tibor: — Könyörgöm Németh úr! Most ne a jegyzeteit böngéssze, figyeljen rám! Ami itt történik, azon én már csak nevetni tudok.

Június

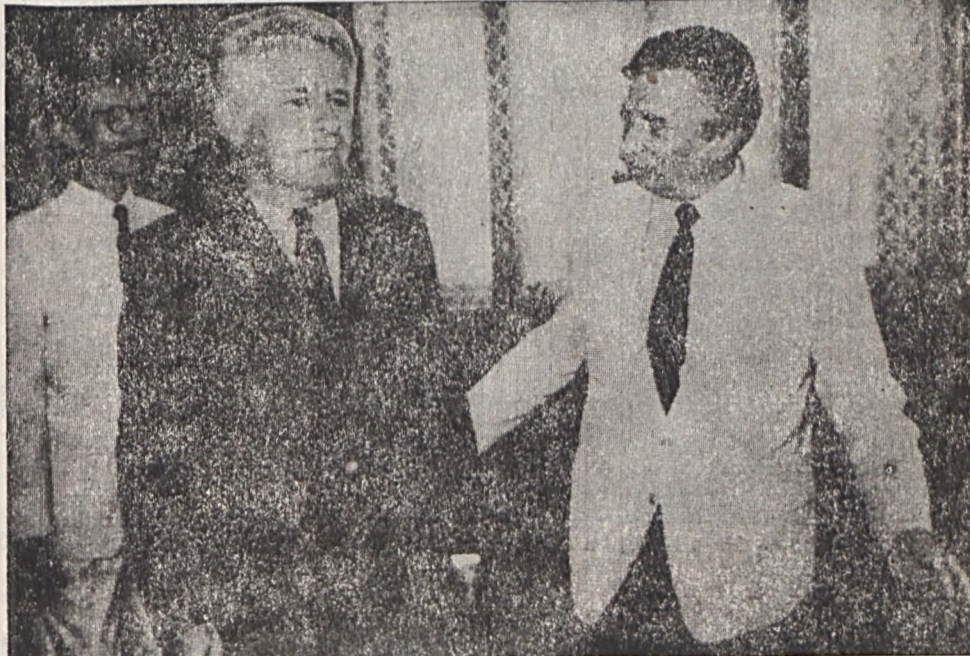
Német Miklós: — Tudom, a végén ugvis mindenért én leszek a felelős, de nekem a Horváth, aki most uránbányász Pécsét azt mondta, hogy nem tehetünk mást, be kell zárni a bányát.

Május

Antall József: — Kérem értse meg Varga úr! Nekem is megvan a saját kereszt-em. Taxisbloká, költségvetés, távoli rokonok rágják a fületem, miért nem hozom be őket a kormányba, és akkor ráadásul önök is sürgetnek.

Október

Antall József: — Parancsoljon Horváth úr! Ígérni nem tudok, de megkínálom önt egy pohár szódavízzel.

Bolondos 1990 képekben

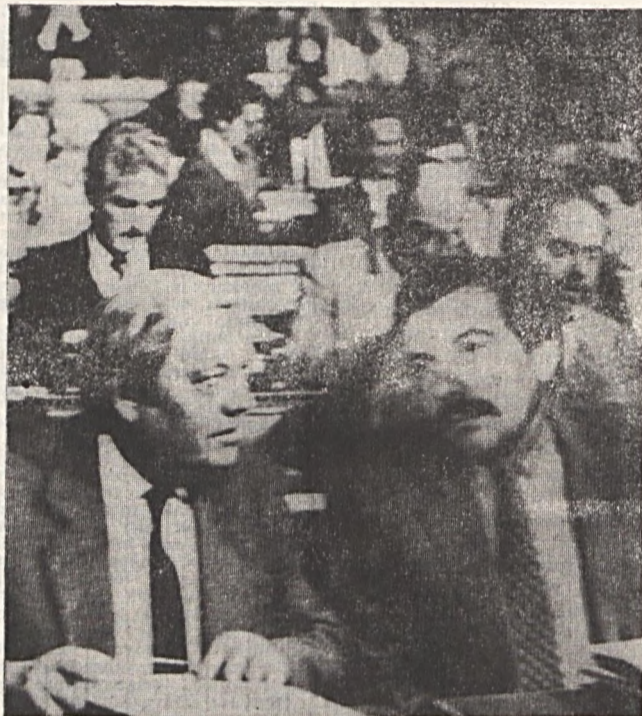
Keresztrejtvény

Március

Kolsovsky Rudolf: — Miniszterelnök úr! Hát nem ér-
ti mit kótyavetyélünk itt el?

Július

Gyulai Sándor: — Te, Imre! azt javaslom, szálljunk
ki ebből a buliból.

Augusztus

Varga Minály: — Szentatyám, kerem, járjon közbe a főnökenel az érdekünkben.

Szeptember

Göncz Árpád: — Ne add fel a harcot flam! Majd
csak lesz valahogy.

Kitüntetések

Az októberi (nagy ma-
gyar) forradalom, harminc-
negyedik, valamint a Köz-
társaság kikiáltásának első
évfordulója alkalmából ja-
vasoltam főnökömnek, hogy
tekintettel a minisztériu-
mokban alkalmazott példa
értékű kezdeményezésre,
részesítsen külön jutalom-
ban.

Ő érvelésemet végighall-
gatva jobb kezét lázmérő-
ként alkalmazva azt a hom-
lokomra helyezte, majd ki-
tüntetett a bizalmával.

Ennek során elmondta
egyebek közt, hogy most
ugyan nem hív mentőket,
de már igazán ideje lenne
tudomásul vennem, hogy a
jutalmazás a nemzeti ün-
nepek alkalmából ma már
csak az átkos rendszer egy
átkos csökevénye. Mond-
hatni példa nélkül álló.

És ahogy ott álltam, azon
tűnődtem, a kivétel miért
nem erősíti a szabályt?

November

Rabár Ferenc: — A végén
még az uránosok miatt
hagyhatom ott ezt a jó kis
állást!

December

Varga Mihály: — Na, csapjon a tenyerembe miniszter úr! Azon a néhány dolesin
már semmi sem múlhat.
Fotomontázs: Csündör L.

Rejtvényünk vízsz. 1., folytatva függ. 1., 24., 26. és 57. sorá-
ban Gyevi Károly Buék! című verséből idézünk. Megfejtésül
e verssorokat kérjük beküldeni a szerkesztőség címére 1991.
Január 10-ig. A helyes megfejtést beküldők között könyveket
sorsolunk ki.

1	J	2	3	4	5	A	6	7	8	9	10	11	L	12	13	S
14							15								16	
17						18		19					20		21	
22					23		24		25	26		27				N
28			29					30		31	32				33	
R		34					35		36						37	
38	39		40		41						42	43		44		
45		46		47				48		49		50	51			
52			53		54		55		56		57		58			
59			60	61		62		63				64		65		
66				67	68						69					D
70			71					72		73					74	
S		75				A	76		77					78		
79	80				81		82	83					84			
85		86		87		88			89		90					
S			T								A					

Vízszintes: 14. Női név. 15. Kicsinyítő. 13. Régi. 18. Késnek
Európai nép. 16. Mélyített
hang. 17. Becézett Mihály. 19.
Molibdén. 21. I. Ö. 22. Szomo-
rú. 23. Előtti helyre. 25. Meg-
bizott. 27. Evőeszköz. 28. Félig
emel! 29. Jó előre. 31. Kés tu-
lajdonsága. 33. Latin kötőszó.
34. Alatti helyre. 35. Ebresztő-
óra. 37. Mint a vízsz. 23. 38. Taga-
dás. 40. Igényelte. 42. Szemé-
lyes névmás. 44. D. S. 45. El-
nök röviden. 47. Levegő. 48.
Részben elrak! 50. Alak. 52.
Halogén elem. 54. Tea — né-
metül. 56. Középen beiró! 58.
Becézett női név. 59. J. A. 60.
Igeköti. 62. A gépkocsi alkat-
része. 65. -en rag párja. 66.
Úttal kapcsolatos. 67. Labdarú-
gás eredménye lehet. 69. Veszpré-
m patakja. 70. Etelizesítő. 71.
Női név. 72. Próba. 74. A. E.
75. Irányító száma: 2947. 77. Leng-
yel tagadás. 78. Len betűl. 79.
Ozmium. 82. E. E. 84. Fej ré-
sze. 85. Sürgető szócska. 87.
Kilátásba helyezte. 90. Sétány.

Függőleges: 2. Kellemetlen-
ség. 3. Családi név. 4. Izomsza-
lagja. 5. V. A. 6. Nióbbium. 7.
Fanyar gyümölcs. 8. Alváskor
jelentkezik. 9. Azonos betűk.
10. Unalmas. 11. Strázsa. 12.

Kicsinyítő. 13. Régi. 18. Késnek
van. 20. Ró. 23. Nem esik to-
vább. 27. Háztáji. 29. Telek kö-
zepe! 30. Párosan telefr. 32.
Igeköti. 33. Elhajító. 36. K. T. E.
39. Gondoskodó. 41. Kettő. 43.
Tojás — németül. 46. Nobelium.
49. Hegység Marokkóban. 51.
Római ötszázegy. 53. Rénium.
55. Nem mög! 61. Rossz bor.
63. Végtelen rész! 64. Kettő.
66. Kiejtett mássalhangzó. 71.
Ezen a helyen. 73. Dunántúli
folyó. 74. Szegényítés meg. 76.
Házhoz tartozhat. 78. Párosan
leszúrta! 80. Számtalan. 80. Szó-
faj. 83. Női név. 84. Etelizesí-
től. 86. Téli sport. 87. Lám. 88.
Lángol. 89. Igeköti. 90. K. L.

Juhász Károly
Lapunk 1990. december elsejeli
számában között keresztrejt-
vény megfejtése.

Az ipszilon-alakú völgyben
akkorát nyújtózik a város.
Mint az a bányász, aki mű-
szak után leül a vacsorához.

Könyvjutalomban részesülnek:
Lakatos László (Pécs, B. H. I.
J. u. 5.) Dudás Zoltán (MEV
Központ), Parkas István (Kom-
ló, Tanácsköztársaság út. 12.).

**Minden kedves olvasónknak kellemes ünnepeket
és boldog új évet kívánunk!**

Ercsbányász

A MECSEKI ERCBANYASZATI VALLALAT DOLGOZOINAK LAPJA

XXVIII. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM

1991. JANUÁR 15.

Új év, új feladatok

— Ön, mint az UDSZ titkára, de úgy is, mint a vállalat egyik dolgozója, mielőtt élte át az elmúlt esztendő, különösen az utolsó napokat? Azokat, melyek egyiken végül is eldőlt, megmarad a vállalat. Most az új év kezdetén, hogyan gondol vissza az eltelt időszakra, arra, melyet ki-ki optimistán-pesszimistán vésszel át, bizakodott, avagy legyintett csupán? Hitte, Ön, hogy létrejön '91-ben a vegyesvállalat?

— Az, hogy optimista vagyok-e, vagy voltam-e? Mindig optimistán ítélem meg a helyzetünket, nem tudtam elképzelni, hogy a kormány olyan döntést hoz, amelyik a bánya bezárását célozza meg. Rengeteg érveünk volt a vállalat megmaradása mellett — mondja Horváth Sándor — és ezért a vállalat gazdasági vezetése mellett a társadalmi vezetés is sokat tett.

— Csak a legutolsó példát említem, amikor előbb a Pénzügyminisztériumban, majd az Ipari és Kereskedelmi minisztériumban tárgyalunk, s komoly érvekkel, több oldalról bizonyítottuk a vállalat fennmaradásának fontosságát. Nos, akkor sem hittem azt, hogy ezeket az érveket nem fogadják el. Igaz, ehhez olyan szerencse is kellett, hogy az ipari miniszter úr, e harcban mellénk állt. És nem csak elfogadta az érveinket, hanem, mint tudjuk, sikeresen érvelt ő is a kormány előtt, a számkra oly fontos döntés érdekében.

— Ami most ránk vár a vegyesvállalati formában, s, amíg létre nem jön, addig is szó sincs, holmi sémamenetről. A hurrá-vaj nincs vége semminek, sőt, még nagyon sok minden van, amivel meg kell küzdenünk. Különösen most, a kezdet lesz könyörtelen, nem szószertint, de a szervezeti átalakulás biztosan nem lesz bonyodalom mentes. Türelem és megértést kérünk, s mindenkitől azt várjuk el, hogy azon gondolkodjon, miként lehet a felmerülő problémákat megoldani, s nem pedig azon, hogy mit miért nem. Ha összefog ez a kollektíva, s tuljuttunk a kezdeti nehézségeken, biztosan szebb évek elébe nézünk.

— Az év elején, örülve a megmaradt munkahelynek, döbbenet tekintve a rohanó inflációt, sokakat foglalkoztat — ha nem mindenkit — mi kerül a borítékba. Végül is nem csak a munka jelenti az élet értelmét, hanem napjainkban egyre inkább az, tisztességes fizetés hiányában rendkívüli terhet jelent a napenkénti áremelés. Összegezve, várható fizetésrendezés, vagy kinek-kinek marad a régi?

— Most január elején, amikor az átalakulás, illetve annak kezdeti stádiumában vagyunk, sok dolog még nem ismert. Rendszeresen szemléletben kellene látni adatokat, költségeket. A béralku alapjának én személy szerint húsz százalékos mértéket tűznék ki. Ezt mindenképpen el kellene az idén érni. Nyilvánvaló, ha a gazdálkodásunk lehetőségét ad majd egy nagyobb mértékű bérfejlesztésre, akkor felléphe-tünk magasabb igénnyel is. De most a szénbánya vállalatokhoz hasonlóan ezt a 20 százalékos minimális követelményt támasztanánk igényként a vállalat vezetés elé. Minderről hamarosan megindulnak a tárgyalások.

— Ön a korábbi nyilatkozataiban említette, tisztáznia kell a Glencar céggel a vállalati szakszervezet helyét, szerepét, jogosítványait a vegyesvállalati formában. A szakszervezet jogosítványai, illetve lehetőségei egyértelműek e az új formában?

— A törvény lehetőséget ad arra, hogy függetlenül

attól, ki a munkáltatói jogoknak a gyakorlója, hogy a szakszervezet a törvényi jogszabály, a kollektív szerződés, a vállalati működési szabályzat alapján élhessen jogaival. Ennek érdekében, ahogyan megismertük az új vállalati felépítést, elkezdttük hozzá igazítani a szakszervezeti felépítést.

— Konkrétan, még nem hangzott el, de a dolgozók tudni vélik, ez évtől nem lesz vállalati üdültetés. Ha erre nem kerül sor, hol pihenhetnek pár hetet a kispénzű dolgozók? Mi lesz a szakszervezeti segélyre mindig is számító kisnyugdíj-sokkal, a nagycsaládosokkal, a kiskeresetűekkel?

— Rövid időn belül a dolgozók elé kerül a kollektív szerződés módosítása. Nekem olyan elképzelésem van, hogy az üdültetésre fordított keretösszeget felosztanánk a dolgozók között munkavállalói jogon, s mindenki maga dönthet el, azt üdülésre fordítja-e vagy sem! Ezt igazságos módszernek tartom, s bízom abban, ezt a dolgozók el is fogadják.

Már „felállt” a gazdasági igazgatóság

A vállalat átszervezése kapcsán tavaly indított sorozatunkban ezúttal a leendő gazdasági igazgatóság szervezeti felépítéséről, teendőiről, feladatairól szeretnénk tájékoztatni olvasóinkat.

Ennek kapcsán beszélgettünk dr. Lábán Jánossal, a vállalat gazdasági igazgató-helyettesével, aki — noha még jónéhány dolog kiforratlan és szinte naponta változnak az elképzelések — készséggel válaszolt kérdéseinkre.

— Gondolom, az év elején szokásos zsúfolt munkaprogramon túl komoly feladat a gazdasági igazgatóság megszervezése, beindítása. Ráadásul az önkormányzat végrehajtott drasztikus létszámcsoökkentés még csak nehezíti a helyzetet.

— Így igaz — mondja a gazdasági igazgató-helyettes. — En úgy fogalmaznék, hogy a legaránytalnabbul a mi területünkön csökkent a létszám. A jelenlegi létszám akkor lenne ideális, ha már minden gördülékenyen menne, és a szervezet már olajozottan működne. Rengeteg buktató, rengeteg akadály nehezíti munkánkat ebben az átmeneti időszakban, amikor jószerivel nem tur-

dunk még semmit, csak annyit, hogy le kell zárni a '90-es évet és el kell indítani a '91-es esztendőt.

— Szóval, sok még a bizonytalanság, de ez nem jelenti azt, hogy csökkentek volna a feladataink. Sőt, a vállalatból kivált új társaságok alapítása is igen sok munkát ad, első sorban a számviteli és pénzügyi csoportnak.

— Azokat az anyagokat, eszközöket, amelyeket az apportlistán átadunk, ki kell vezetnünk a vállalat könyveiből és természetesen a MÉV-tól az új társaságokba átkerült dolgozók ügyeit is intéznie kell a munkautyúi és személyzeti csoportnak.

(Folytatás a 3. oldalon)

Kinevezés

A vállalat vezérigazgatója 1990 december elsejével bányászati igazgatóvá kinevezte Turi Gyulát, bányászati igazgató-helyettesé Fuchs Jenőt, 1991. január elsejével Laczkó Lászlót műszaki igazgató-helyettesé, dr. Lábán Jánost gazdasági igazgató-helyettesé.

— Valóban úgy van, üdülő nem marad a vegyesvállalat tulajdonában. Így a szakszervezet a vállalati üdültetéssel ilyen szempontból már nem akar foglalkozni, a külföldivel sem. A szakszervezet csupán a SZOT-os beutalókat osztaná szét. A szakszervezetnek, s a vállalatnak is van segélykerete, amely ugyanúgy, ahogy eddig, felosztható. A vegyesvállalati formában a béren felüli juttatások változnak ugyan, de meg nem szűnik — mondotta végeztű az UDSZ titkár.

Veress Tamás

A vágathajtás, -bővítés már a jövőbe mutat.

Időszerű kérdések a szakszervezet asztalán

Január 7-én Varga Mihály vezérigazgató a szakszervezeti titkárokat tájékoztatta a vállalat helyzetéről, a közeljövő feladatairól. Elmondta, hogy 1990. december 20-án megszületett a várva várt kormánydöntés, mely hatályon kívül helyezte a 3272/1989. MT számú rendelet első két pontját, mely a vállalat felszámolását és a feltárási tilalmat mondta ki, ugyanakkor lehetővé tette a vegyesvállalat létrehozását.

A kormányelőterjesztésben termékünk 60 dollár tudni kell, hogy magasabb mint amennyiért ma a világpiacon beszerezhető, éppen ezért az előterjesztők alternatív javaslatokat tettek az árkiegészítésre. Ilyen volt a védővám bevezetése termékünkre, melynek hátránya, hogy pillanatnyilag szokatlanul magas, de új ajánlat esetén elfogadható mértékűvé válhat. Elképzelhető további állami támogatás is, mely azonban nem egyeztethető össze a piacgazdaság követelményeivel, bár lényegesen kevesebb lenne, mint eddig volt. A harmadik, hogy a fogyasztó, illetve a felhasználó fizesse meg. Minderre főként azért van szükség, mert az idő, mely alatt termékünk beépül a fűtőelembe, viszonylag hosszú, tehát árbevételünk nagy időeltelődással jelentkezik csak. Éppen ezért legfontosabb kérdés ma fizetőképességünk megőrzése, kiadásaink csökkentése, bevételeink növelése. Erre több, kisebb-nagyobb intézkedés született, a vállalat felmondja szerződését az ösztöndíjasok többségével, minden külső támogatási igényt visszautasítunk, csökkentjük a gépkocsiforgalmat, intézkedések születtek a garázs-szolgálatról, a menetlevélkiállítás ügyében, megpró-

báljuk bérbe adni a budapesti vendégházat, követejük a tartozások kiegyenlítését, végre bevétel ígérkezik a mongóliai wolfram eladásából, megkapjuk a múlt évre ígért támogatást. Mindez bizakodóvá tehet bennünket az első negyedévre.

A Glencar céget értesítettük a kedvező kormánydöntésről, s várjuk képviselőiket, akik a tévében látott irországi ítéletidő miatt késnek. Ettől függetlenül megkezdődött itthon a szerződés függelékének kidolgozása. Új, minőségileg más munkáltató—munkavállaló kapcsolat alakul ki. A kollektív szerződés hatálya lejár, ennek ellenére az átmeneti időszakban bizonyos módosításokkal fenn-tartjuk, mert ezt mindkét oldal szükségesnek tartja. Bár nem kötelező új szerződést kötni, mégis a keretmegállapodás szükségességét senki nem tagadja.

A Központ épületét e háromhónapos átmeneti időszakban hagyják el az itt dolgozók. Az eredeti szervezeti elképzelésekhez képest bizonyos módosítások várhatók, hogy felesleges párhuzamosságok ne keletkezessenek.

Varga Mihály vezérigazgató ezután kérdésekre válaszolva elmondta, hogy elképzelhető további létszámcsökkentés, de ez nem kampányjellegű lesz, a természetes fogyással gyakorlatilag megvalósítható. Más piacon is tapasztalható bizonyos érdeklődés termékünk iránt, ezért fontos létszámtervet még nem tudunk.

A vezérigazgató külön kitért a bérfejlesztés kérdésére. Elmondta, hogy készül a különböző egyéb juttatásoktól „megtisztított” bérelemzés. Ezt fogja a vállalat húsz százalékkal megemlí. Felhívta a figyelmet arra, hogy irreá-

lis követelések, felelőtlen igények és ígérgetések öngyilkos gazdálkodásba sodorhatják a vállalatokat. A titkári értekezlet ezután aktuális szervezeti kérdéseket tárgyalt. A szakszervezeti vezetők támogatják azt az elképzelést, hogy legyen továbbra is vállalati újság, mint legjobb, legolcsóbb és legszélesebb körű tájékoztatói eszköz.

Az eddig megszokott szinten nem maradhat a tömegsport a vállalatnál, főállású felelős elközelíthetetlen. A sporteszközöket átadják az igazgató-ságoknak, s keresnek lelkes társadalmi szervezőket.

Foglalkoztak az ez évi üdültetéssel is. Ha megalakul a szállodai kft., biztosítja majd az üdülés lehetőségét, a dolgozók a terv szerint munkavállalói jogon kapnak bizonyos támogatást és lehetőséget, a szakszervezet csak a SZOT-beutalókkal foglalkozik majd.

Előzetes tárgyalások folytak a kollektív szerződés megújításáról. Alapelt, hogy az eddig kapott kedvezmények maradjanak meg. A dolgozók elé kerül a tervezet, véleményezésre.

Új munkahelyi döntőbizottság alakul a bányászati igazgatóságon, marad a régi az üzemviteli és ércfeldolgozási igazgatóságon, a többi igazgatóság ügyeit a vállalati mdb intézi.

A bányászati igazgatóságon teljeskörű titkárválasztás lesz január 17-én. Megkezdődnek és 2—3 héten belül befejeződnek a bizalmi választások is.

Az értekezletet végül Szemán István, a rehabilitált tagozatának vezetője tájékoztatta az erőfeszítésekről, melyet a tagozat tett a rehabilitációs keresetkiegészítés járadék-á alakítása érdekében.

K. J.

Személyi hírek

Nyugállományba került: Erdőnyi József fenntartó csillás, Kárpáti Ferenc vágár, Peák László elektroműszerész, Liebermann Lajos vágár, Adám Győzőné ruhacserés, Gaál István szállítási felvigyázó, Mosóczky János operátor, Moós Nándor vágár, Kaszás Jánosné bérelszámoló, Ormos László művezető, Kerekes Zoltán szállítógépész, Fritz József robbantómester, Horváth János vágár, Lesnyik József föld alatti villanyszerelő, Kórik Miklós vágár, Bőröcz Ernő vágár, Peczőli Józsefné műszaknapló vezető, Kővári János geológusvezető, Soós Péter bányamérés vezető, Kovács Lajos aknavágár, Adám Ferenc lakatos, Nagy Károly vágár, Perlaky Andor robbantómester, Szarvas László vágár, Burai Imre vágár, Orosz Nándor lakatos, Schréger József vágár, Király György operátor, Móríc Ernest technológus, Virág Péter geofizikus vezető, Csomor János fenntartó csillás (III. sz. bányauzem). Bera László vágár, Bittner Ferenc forgácsoló, Bódis László főcsatlós, Darabos Sándor föld alatti villanyszerelő, Flórián István főaknász, Hajnal Emil mozdonyvezető, Horváth Károly aknász, Kálcz Károlyné anyagkiadó, Kiss Ferenc lakatos, Kovács István vágár, Kovács Lajos villanyszerelő, Kótel Lajos felvigyázó, Lukácsi Gyula vágár, Máté Emilné bérceportvezető-helyettes, Nemes László vágár, Orsós Imre segédmunkás, Pethő Ernőné könyvelő, Pozsgai Ervin munkaügyi vezető, Radó József vágár, Ruczek Vince robbantó mester, Titz József aknász (IV. sz. bányauzem), Kovács Lajos aknász, Kovács János föld alatti mozdonyvezető, Farkas Józsefné műszakjegyző, dr. Tisza István üzemi főmérnök, Ursprung János anyaggyártási előadó, Forr János üzemi

főkönyvelő, Csécsi Istvánné pénztáros, Horváth Ottó szállítógépész, Poroszkó Sándor anyagkiadó, Galambos Mátyás portás, Matusa József portás, Schuber János föld alatti csatlós, Várhegyi Zoltán föld alatti villanyszerelő, Szabó Péter föld alatti fenntartó csillás, Bogdány Zoltán vasútépítő csillás, Turcsán István külszíni segédmunkás, (V. sz. bányauzem), Tóth József gépkezelő, Molitor Ferenc művezető, Öbért János gépkezelő, Ribarics János gépkezelő, Ulrich József vegyipari szakmunkás, Milhoffer Ferenc gépkezelő, Horvát József vegyipari szakmunkás, Varga Gyula vegyipari szakmunkás, Mátrai Ferenc diszpécser, Cséh Ferenc vegyipari szakmunkás, Kis-Tahi Béla lakatos, Keller Gábor operátor, Panka Gyula operátor, Hergó László fegyveres őr, Papp László vegyipari szakmunkás, Bogdán János diszpécser, Nagy József hegesztő, Keserő István gépkezelő, Ferencz István betanított munkás, Vancsa Gyula diszpécser, Ludmerszki Béla portás, Nvaka László segédmunkás, Végh János betanított munkás, Ham-balkó Jánosné statisztikus, Simon János szb-titkár, Koszér Endre üzemegység-vezető-helyettes, Zákonyi Sándor üzemrész vezető, Hornyák László üzemegység mechanikus, Dr. Erdélyi Miklós üzemegység-vezető-helyettes, Garai Dezső művezető, Lerich József művezető, Tóth Tibor művezető, Tarr Ferencné munkásellátási előadó, Kuti Pál műszerész, Makár László villanyszerelő, Szentgyörgyvölgyi László villanyszerelő, Horecz László kazánkezelő, Virág Mihály bádogos, Soós István operátor, Kozil László lakatos, Jankó Sándor hegesztő, Sztankovics Ágoston gumis szakmunkás, Bene László kőműves, Fábene Lajos kőműves, Fábán Zoltán lakatos, Schláder Ferenc vegyipari

szakmunkás, Bodnár László dekoratőr, Mátyás Gyula darukezelő, Storcz János lakatos, Keresztesi Ferenc portás, Suha Gábor műszerész, Bodai László fürdőkezelő, Fábán István betanított munkás, Hadobás Ferenc vegyipari szakmunkás, Kiss György gépkezelő, Czigelédi Károly lakatos, Somogyi József lakatos, Iványi Istvánné ruhacserés, Fűzy Tibor fényképész (Eredősítő üzem). Guba Márton forgácsoló, Formadi József gépkocsivezető, Radó István műszerész, Hada Sándor gépkocsivezető, Gyenis Gyula szállító csillás, Vök Béla betanított munkás, Hajba József kompresszorkezelő, dr. Bánkiné Mislai Zsuzsanna bérelszámoló, Horváth János betanított munkás, Kónya Józsefné műszaki rajzoló, Schutzmann József vágár, Szilágyi Géza elektroműszerész, Újj Kálmán gépkocsivezető, Virág István portás, Tukora László gépkocsivezető, Tokorcsi Antalné kompresszorkezelő, Gölöncsér Sándor gépkocsivezető, Szabó Miklós gépkocsivezető, Franta István gépkezelő, Robman Béla öntvénytisztító, Selyem Ferenc betanított munkás, Galamb József erőgépkezelő, Golymosi Miklós erőgépkezelő, Horváth Sándor villanyszerelő, Szóke György művezető, Porkert László erőgépkezelő, König Mihály felvigyázó, Oszlánci Flórián gépkocsivezető, Motil Magdolna laboráns, Fodor Ferenc szerszámkészítő, Kvell Antal lakatos, Fánási József diszpécser, Simon Ferenc kézi formázó, Barka Tibor gépkocsivezető, Taubert Ferenc felvigyázó, Tomics Jánosné portás, Hevesi Gyula vágár, Peczőli László gépkocsivezető, Blazsekovic József rendész, Oláh István művezető, Vitvindic Lajos portás, Czier Imre portás, Tóth János portás (Szolgáltató üzem), Bíró István fátelpevezető, Horváth Árpád számítástechnikai csoportvezető,

Győri Sándor személyzeti vezető, Horváth László villamos targonca vezető, Fűrredi László műszerész, Dolmány Lászlóné könyvkötő, Németh Jenő rendészeti vezető, Kolarics József vágár (Anyag- és áruforgalmi főosztály), Dékány László személyzeti előadó, Magó Sándorné üzemrendészeti előadó, Makofka Lajosné sokszorosító, Szilágyi Ibolya muzsikai rajzoló, Szabo Jenő, műszaki ellenőr, Vljaj István tervező technikus, Schreck Istvánné könyvtáros, Dobos Dezsőné könyvtáros, Bényei Sándor RKSZ operátor, Scheidl Mihály betanított munkás, Szulacek György betanított munkás, Péter József vegyésztechnikus, Várhelyi Imre villanyszerelő, Dávid Pál rehabilitációs csoportvezető, Juhász Károly gazdasági tanácsadó, Németh Istvánné elemző statisztikus, dr. Kemény Antal főmunkatárs, Pető Ilona szakácsné, Mikóczy Jánosné szakácsné, Kárpáti János gépészeti osztályvezető, Baranyi István tudományos főmunkatárs, Nagy József revizor, Somlyai Zoltán csoportvezető, Kövesi Julianna szakácsné, Lednai Lászlóné raktáros, Barna Béláné számviteli csoportvezető, Barna Béla pénzügyi osztályvezető, Acsádi Sándorné takarítónő, Géresi Gyula ellenőrzési csoportvezető, Horváth József biztonságtechnikai előadó, Kovács László főosztályvezető, Berhidai Lajos iparjogvédelmi előadó, Németh Jenőné munkaügyi előadó, Komlósi Imre gondnok, Weber Béla vezető geológus, Harsányi Lajosné geológus mérnök, Bodrogi Frigyes geológiai osztályvezető, Csóti Imre betanított munkás, Czebei János portás, Gerzson István vezető geológus, Kelsovszky Rudolf vezérigazgató-helyettes, Lengyel Lászlóné számlaellenőrzési csoportvezető (Központ).

A nyugállományba került dolgozóinknak ezúton is megköszönjük a vállalatunknál végzett eredményes munkájukat, s nyugdíjas éveikhez kellemes pihenést, és jó egészséget kívánunk.

Meghalt: Maszlag László segédvágár (III. sz. bányauzem).

Bolond a helyzet

— Pupákok! — harsogta szokásához híven a hívó szót Csorga Lőrinc csapvez.

— Itt vagyunk Csorga-papa — kiáltotta a becéző szavakat Akna Zsomp, miközben ő is szokásához híven úgy nekiment egy támnak, hogy az magával döntött még vagy harmat.

— Az anyád — kiáltotta az öreg — te balék, az új évben is képes vagy ránk dönteni ezt az üreget. Vagy neked is eszedet vették az áremelések?

— Naná, hogy tiszta ideg vagyok. Drágul a liszt, a cukor, a sör, a bor. Emelik a benzint, a lakbért, a kamatadót, kivetik az ingatlanadót, bevezetik a kötelező gépjárműbiztosítást, s mindeközben leértékelik a forintot. Azt a forintot, ami már így is alig ér valamit.

— Az meglehet — summázta a csapvez —, de csak így lesz a te fizetésed is máholnap konvertibilis. Gondolj csak bele, te bugyuta, milyen jó lesz akkor, nem kell a valutázóktól vened a márkát, frankot, hanem mindezt a bankba megkapod és utazhatsz!

— Ja persze — röhögött közbe Feszke Ferkó csillás — csak addigra a Zsomp havit harmincezre ér majd mondjuk 200 dollárt. Ez Amerikában egy jobb melós napi bére. Szóval kint leszünk a vízből, de az ország gazdasága is körülnézhet majd a maga dollár elszámolásával. Hogy így kikerülünk a kakából?

— Így igaz főnök — magyarázta Zsomp — bolond a helyzet. Az ünnepek alatt itthon volt a Colos haverom, aki 3000 fixert építészvezető most Münchenben, Természetesen márkáról van szó, és ennyit havonta zsebre tesz. Főnök, nagyon kérlek, szorozzál szépen, majd üljél le. Ez ugyanis szolidan számolva feketén kerek 150 ezer forint.

— Amikor az öcskösnek csak úgy mutatóban kiköltött a zsebéből egy-két százmárkást, az majdnem rosszul lett, mert átszámolva ő annyit kap egy hónap melőért. Szóval bolond a helyzet.

— De még mennyire, hogy az — trillázta a szavakat a csillebérces Ferkó — mert nekem is volt vendégem, méghozzá Floridából. Báj-báj-Dzso tizen-nyolc évvel ezelőtt vándorolt ki Amerikába, s ma milliósként váratlanul haza ugrott. Mert momentán ahhoz volt kedve. Most meg ahhoz van, hogy haza költözzik. Komolyan! Próbáltam lebeszélni, mondván mindenki inkább menne, te meg jönni akarsz? De tetszik neki, hogy itt most minden Amerika. Azt mondta, most itt a biznisz, ott már nincs. Itt drága a sör, ott olcsó, s most ez kell neki. Hát ha kell, gyere haver — mondtam.

— Tényleg bolond a helyzet pupákok. Nem szégyelletek a kishitűségeket? Panaszoktok, hogy így az áremelés, úgy kevés a pénz. Egy rohadt szót sem szóltok bezzeg arról, hogy a nagyok azért csak megmentették a vállalatot. Károgtok, mint a vénasszonyok, ennyi ezer márká, annyi milliója van az amerikai havernak. De ha ő haza jön, mégis csak van itt valami? Ha a Glencar cég lát itt fantáziát, ti miért nem? És ez a baj, hogy csak magatokkal törődtek. Mert az a floridai haver sem milliósként hagyta el a kishazát, s biztos, hogy úgy állt ott a dolgokhoz, nem azt nézte ki jön segíteni, hanem csinálta a dolgát. Itt meg mindenki úgy áll a melóhoz, hogy más is odaférjen. Aztán meg nyekereg.

— Ennek vége! Pupákok, itt most annyi lesz csak a tietek, amennyit kikapartok a tűzből. Nincs szocializmus, nincs enyém a gyár, nincs közösen épített emlekmű, meg állatkerl, állat aki nem veszi fej a kesztyűt, úgy, hogy munkára fel, forogjon a fűrészar. Ezzel úgy hátba vágta két emberét a csapvez, hogy azok a vájvégig bukdácsoltak el, pechükre Floridá helyett.

V. T.

Ez a harc lesz a...

...csak összefogni már...

Az elmúlt esztendőben a vájvégi dolgozókkal beszélgetve mindig szóba kerültek a vállalat bezárásával kapcsolatos félelmek. Jóllehet sokan voltak, akik bíztak a túlélésben, de azért a legedzettebb bányászban is ott bujkált ama...mi van akkor, ha...? félelem.

Most az új év elején, tudva azt, hogy a kormány részéről eltűntek fejünk felől a viharfelhők, azt hihetnénk naposabbra változott az ég. De arra a napra még kicsit várni kell, így a félelmek sem foszlottak teljesen a semmibe. Most azért sorít még egy utolsót az emberfia, hogy az a sokat emlegetett szerződés váljon valóra. És akkor lesz derűs az ég az ittmaradottnak, csak akkor oldódnak fel az embe-

rek, s akkor mindenki nagy levegőt vesz, és újult erővel munkába kezd. De addig...!

De addig csak morognak türelmetlenül s a cikkíróra legyintenek sokan, s a mezdulalban benne van, a véleményünkre ki figyel oda?

Egy számomra kedves barát az EDÜ-ben, amikor hallotta, hogy az emberek bizakodó, avagy fásult véleményére lenne szükségem eme írás elkészítéséhez, a következőket mondta: — Az emberek a nyilvánosság előtt erről veled nem fognak beszélni. Nem, mert vagy félnék, vagy fásultak már, de nagyon. Biztosan lesznek, akik majd elküldenek. Oda! Különösen a fizikai dolgozókra áll ez, mert úgy érzik, az ostor mindig rajtuk

csattan. Mondják ugyan a magukét jogosan, de, hogy azt le is írod, arról szó sem lehet, meglátod majd!

Így is történt. Bezárkóztak az emberek. Név nélkül mindent mondtak, példákat soroltak, a hajdan volt üzemi demokráciát gyakorolták. Ami annak idején ugye rendre úgy esett, hogy a termelési tanácskozások sosem hangzott el: — Pubi elvtárs, nem úgy van az! Viszont a buszon, a Hat Csöcsüben már sokan tudni vélték: — Azzal a Pubival ha találkozom, majd megmondom, szórakozzon a körorosztanyájával!

Természetesen (?) akadnak kivételek, akik őszintén elmondták érzelmeiket. Több kollégámmal egye-

temben — mondta László Béla vegyipari szakmunkás — mi már egyszer éreztük a munkanélküliség szelét. Ahol dolgoztunk, a Kutató-fejlesztő üzemet 1989. decemberében felszámolták és hesszas huzavona után kerültünk az EDÜ-höz. Sajnos, az elmúlt évben úgy éreztük, mostohagyerekek vagyunk. De legalább volt munkahelyünk, dolgozhatunk. Akkor én úgy gondoltam, a vállalatát mindenképpen bezárják. Nem bíztam a vegyesvállalat létrejöttében sem. De úgy hitük, a környezetvédelmi munkákat ennek ellenére is végezni kell, tehát a mi csapatunk jövője, ha rövid távon is, de biztosított.

— Aztán elmúlt a 90-es esztendő is, és ebben a pillanatban számomra úgy fest a helyzet, hogy seho-

gyan. Főnökeink nem tudják, maradunk, nem maradunk, ha maradunk, kihez tartozunk, hány fővel, milyen szervezeti felépítésben? Tehát egy év elteltével az a maradék optimizmusom újra elszállt. Ha a főnökök nem tudják, mi lesz holnap, én megkevesésem.

— Itt van a nyakamon egy csomó kölesön, két srác s vegyész szakmával elhelyezkedni nem egyszerű dolog. Még valami! A feleségem szintén ezen a munkaterületen dolgozik, s ha ő is az utcára kerül, akkor mi lesz? Tudom, az emberek zöme ugyanezeket a kérdéseket teszi fel, de hát az egyén problémája a társadalom problémája is. És a válasz késik!

— Megnyugvással vettem tudomásul — mondta Pánczel József okleveles vegyész — a vállalat valamilyen formában való fennmaradását. Létbizonytalansági érzetemet enyhítette az új kormány megfontol-

(Folytatás a 3. oldalon)

Mecsek Ércbányász

A Mecseki Ércbányászati Vállalat dolgozóinak lapja
Felelős szerkesztő:
Kablár János
Szerkesztőség:
7633 Pécs,
39-es dandár út 19.
Telefon: 13-055/32-43
13-055/33-53

Kiadja:
a Mecseki Ércbányászati Vállalat
Felelős kiadó:
Varga Mihály

MEV Nyomda
7633 Pécs,
39-es dandár út 19.
Felelős vezető:
Baumgartner Sándor

Megjelenik kéthetenként
Előfizetési díj egy évre:
120 forint
Ny-623-4

Már „felállt” a gazdasági igazgatóság

(Folytatás az 1. oldalról)

— Akik jelenleg e területen dolgoznak, valamennyien a szerveződő gazdasági igazgatóságokhoz kerülnek majd?

— Nem. A jelenlegi apparátusnak még tovább kell „osztódnia”. Ezeknek a dolgozóknak egy része az erdőtermelő és feldolgozó kft-be kerül, míg néhány embert a MEV majdan megalkuló jogutód szervezetébe irányítunk, hiszen ott a műszaki és környezetvédelmi tevékenység mellett az úgynevezett humán feladatok intézéséhez lesz szükség rájuk, a vállalati vagyongazdálkodásról nem is szólva, hiszen, ha az átszervezés befejeződik, az állam tulajdonosi jogát valakinek képviselnie kell.

— Az, hogy vegyesvállalat alakul, hoz-e valamilyen változást a gazdasági igazgatóság tervezett feladatkörében?

— Ezt még az ír féllal kell egyeztetnünk. Egyébként olyan óriási különbségek vannak a brit és a magyar számvitel között, amit el sem tudunk képzelni. Hogy mást ne mondjak, Nagy-Britanniában a számvitelt a vagyoni irányában nem szabályozzák, és általános számlakeretét még ajánlás formájában sem dolgozták ki. Ez persze nem azt jelenti, hogy ott anarchia van, de jelentős a különbség, hisz a magyar számvitel a precizitásáról híres német vonalat követi.

— Ez azt jelenti a gyakorlatban, hogy jelenleg még az adatgyűjtési rendszerünk is olyan, hogy az ír fél kérdésének gyakorlati nem tudunk eleget tenni. Így aztán feltehetőleg „kettős könyvelés” lesz. Ezt idézőjelben mondom, mert a szakma mást ért ezen, de tény, hogy kettős könyvelést kell majd készítenünk. Egyet, amely megfelel a hazai elvárásoknak, hisz a leendő vegyesvállalat Magyarországon működik majd, és egyet, ami megfelel a brit előírásoknak, hisz nekik is van adóhatóságuk. Reméljük, hogy a közös vállalat tevékenységéből nyereség fog származni és nyilvánvaló, hogy erről az ír partnerek is valamilyen módon el kell számolniuk.

— A gazdasági igazgatóság helyileg hol fog tevékenykedni?

— Változatlanul az az elképzelés, hogy a gazdasági igazgatóság más szervezeteikkel együtt kitelepül az V. sz. bányauzembe. A költözködést azonban egyelőre két okból is elhalasztjuk. Egyrészt, mert ott még nem fejeződött be a felújítás, nem biztosított még a műszaki háttér sem, gondolkodok itt például a telefonvonalakra, vagy a számítógépek üzembe helyezésére.

— A másik ok, hogy egy ilyen költözés minimum két-háromnapos kieséssel jár, márpedig most nagyon zúfolt a programunk, sok a tennivaló. Hogy mást ne mondjak, február végéig el kell készülnünk az 1990-es év zárásával és le kell adnunk azt a felettes szervezeteknek. Nem tudom ugyan, milyen szankciókkal járna egy esetleges késés — hisz erre a vállalat történetében még nem akadt példa —, de erre az eshetőségre még gondolni sem akarok. Úgy vélem, hogy a kiköltözésre március végén, április elején kerülhet majd sor.

— Szeretném, ha beszélne a gazdasági igazgatóság majdani szervezeti felépítéséről. Milyen osztályok működnek majd ott, és milyen feladatkörrel?

— A számviteli és pénzügyi osztály összevonása már korábban megtörtént. A feladata tulajdonképpen benne van a nevében. Azt hiszem, nem kell részleteznem, hogy a tevékenységük mi mindenre terjed ki.

— A jelenlegi közgazdasági osztály bázisán, szélesebb feladatkörrel egy új munkacsoport alakul majd. Ez lesz az úgynevezett vállalatgazdasági osztály. A munkaügyi kérdések, a bér, a tervezés és a statisztika mellett a tevékenységi körükre kiegészül, illetve bővül a munkasellátási feladatokkal, hisz annak önállóságát január elsejével megszűntették.

— Létesül egy elektronikus adatfeldolgozási osztály, ahol számítógépes és műszaki szakemberek dolgoznak majd. Itt az volt az eredeti elképzelésünk, hogy a vállalat teljes adminisztrációja január elsejétől számítógépre kerül.

Ezen a területen még nagyon sok a feladat. A végső cél az, hogy például egy egységes bérrendszert hozzunk létre a vállalatnál, amelynek első lépése az lenne, hogy a három bányauzemnél, illetve aknáknál egységes bérrendszert alakítsanak ki.

— De, hogy a felsorolást befejezzem, még egy negyedik osztály is tartozik majd a gazdasági igazgatósághoz. Ez a jogügyi osztály, amely az eddigi „klasszikus” tevékenysége mellett a műszaki fősztályból időközben kivált iparjogvédelmet is átvénné.

— Összegzésként azt mondhatnám, hogy a kereteket tekintve az igazgatóság január elsejével már felállt, és az osztályok már a leendő feladatkörüknek megfelelően dolgoznak.

— Az imént említette, hogy a tervek szerint a vállalat teljes adminisztrációja számítógépre kerül. Mit jelent ez a gyakorlatban, és mikorra valósulhat meg ez az elképzelés?

— A bér, a munkaügyi és a személyzeti munka az, amiről itt szó van az első lépésben. Ezt nagy valószínűséggel már március végétől számítógépekkel végezzük. Ugyanerre az időre szeretnénk az állóeszközgazdálkodással kapcsolatos dolgokat hasonló módon elrendezni. Gyakorlatilag itt arra van szükség, hogy a számítógép produkálja azt, ami a főkönyv feladásához kell.

— Ezek a terveink az első félévre. Az igazi nagy munka azonban a pénzügyi főkönyv és az anyagrendszert számítógépes feldolgozása lesz.

— Ennek a jövő év elejére várható, hiszen ez rengeteg munkát igényel. Mivel egy abszolút jó, kipróbált programra lesz szükségünk, a bevezetés előtt 3-4 hónapig tesztelni fogjuk. Ez azt jelenti, hogy ez idő alatt a hagyományos módszerekkel is elvégezzük ezt a munkát — a számítógépes módszertől élesen elválasztva —, ezután összehasonlítjuk őket, és csak ha eredményes volt a próba, térünk majd át az új módszerre — mondotta végezetül dr. László János.

Nógrádi Gábor

Bergeni hengerde

Mi tagadás, mostanság a fűrészárakra igencsak rájár a rúd. Na, nem arra az akciófilmbé is beillő jelenetre gondolok, amikor a türelmét vesztett bányász, vasráddal püföli a megszorult szerszámot, hisz török az sajátos anélkül is. Az, hogy rájár a rúd, inkább képletesen értendő.

Ha létezik szemmel verés, akkor ezt nyelvvel verésnek nevezhetnénk, hiszen, ha a rájuk szánt szilikonok mágnese, erejük lenne, akkor a mi uránbányánk mélye is lehetne a Föld egyik pólusa.

A fűrészár ügy egyébként nem újkeletű, mert, hogy voltak hasonló problémák már korábban is. A baj csak az, hogy januártól drágább lett az említett szerszám, ráadásul dollárral kell fizetni érte, márpedig szilikonos gyákran a forintért sem éri meg.

Mellesleg az is lehet, hogy nem is olyan rosszak ezek a fűrészárak, csak mi magyarok vagyunk szerencsétlenek. És ezt nem pejoratív értelemben mondom. Komolyan úgy gondolom, hogy hadiában állunk Fortúnával.

Mintez akkor vált meggyőződésem, amikor megtudtam — szegény, de erről korábban fogalmam sem volt — kohász szakemberek szerint az esős, nedves időben előállított hengerelt acél minősége lényegesen rosszabb, mint amit verőfényes napokon gyártanak.

A dolog tehát elgondolkodtató, mert azt ugyan tudtuk, hogy ezek a bizonyos fűrészárak nem a Kara-Kum sivatag kék ege alatt készültek, de, hogy Bergemben, az esernyők városában gyártották volna őket, arról álmodni sem mertünk volna.

Ez a mi fermánk. Ahol a fűrészárakat nekünk gyártották, ott feltehetőleg igea gyakran esett, illyen pedig olyan aszály pusztított, hogy annak még az ezer forintos mázsánkénti kukoricaár sem a megmondhatója.

Másrészt tartok tőle, hogy a magyar ipar egy jelentős része bergeni klímán termel. Itt nem is annyira a vizes Sopianac-re gondolok, mert lehet, hogy a kelendő büzrucácskák nem épp a gyárban, hanem a boltok nedves raktáraiban válnak élvezhetetlen élvezeti cikké, de, ha már a hengernél tartunk, ott van a toalettpapír, amely lassan már olyan drága lesz, hogy az ára stílszerűen 00-ra végződik, csak épp egy harmadik számjegy is van előtte, miközben a minőség olyan, hogy használat esetén a közepe mindenre jó, csak arra nem, amire kitalálták.

Nagytekintélyű emberek azonban tépelődnek, keresik a megoldást, miként lehetne legalább az iskolásoknak ingyen tejet adni, miközben az ezerliter számra megveszendőbe, feltehetően azért, mert a tejeszacskókat esős időben hengerelték.

A példákat persze, vég nélkül lehetne sorolni. Hiába no! Mi már csak ilyen pechések vagyunk. Mit is kívánhatnánk mást magunknak, mint erdőre, mezőre bőségszállást, a magyar iparnak (is) meg a bergeninél sokkal jobb klímát.

N. G.

Ez a harc lesz a...

...csak összefogni már...

(Folytatás a 2. oldalról)

— Ha létszámszökkentés a termelés nyereségessé tehető, az állami támogatás leépíthető, nem értem, miért nem működhet tovább, mint magyar vállalat?

— Mint a környezetvédelem mellett érzelmileg és szakmailag elkötelezett szakember nem tartom szerencsés megoldásnak a környezetvédelemmel kapcsolatos feladatok (felmérés, rekultiváció) átruházását egy úgynevezett utódvállalatra. Ezen feladatoknak a termelő vállalatnál kellene maradniuk, mert felelősen, megnyugtatóan csak úgy oldhatók meg, függetlenül attól, hogy az ír partnercégek ez tetszik, vagy nem.

Egy környezetszennyező, nyereségesen termelő vállalat a környezetvédelmi feladatokat nem oldhatja meg azok bérbeadásával, bér munka formájában.

— Amióta bejelentették a vállalat felszámolásának szükségességét — mondta Rovó Attila kutatómérnök — egyre inkább arra gondoltam, hogy sem a magyar kormány, sem a külföldieknek nem kell a vállalat. Kezdetben szívesen eljátszottam pedig azzal a gondlattal, hogy egy nyugatnémet cég megvásárol minket, s akit megtart, annak duplájára emeli a fizetését. Aztán rájöttem, ez nem lenne jó, mert ki bír-

na a német munkastílust, fegyelmet, precizitást?

— Közvetlen munkatársaimmal azval hiteltettük egymást, akár bezárják a bányát, akár folytatják a művelést, dozimetriai mérésekre szükség lesz.

— Pillanatnyi optimizmusomat, s nem csak az enyémét, beárnyékolják a különféle pletykák, melyek lényege az, hogy nagyjaink között akadnak, akiknek hatalmi sakkpartijaihoz mi csupán bábu, közkatonák vagyunk. Annyi azonban bizonyos, hogyha tovább megy a szeker, nem csak nekünk, hanem mindenkinek változtatnia kell a munkastílusán.

Minden parti, játék. A miénk nem az, ez a túlélés harca. És abban meg van valami, nem csak a vezér feladata a gyalogok közötti lelki béke megteremtése. Ez kutya kötelessége lenne minden futónak, lónak és bástyának. Csak hát előfordul, hogy a nagy csapatjában ők a világos mezőzöről a sötétre lépnek. Mondják, ott jobban lehet ügyködni. Ama bizonyos kutyát, melynek kötelességéről szó van, közben meg egy eltévedt golyó agyoncsapja. Igaz, a gyalogból is egyre kevesebb van, következképpen mind kevesebben vetik fel, kinek mi is (lenne) a kötelessége.

V. T.

Váltó-állítás '91

Noha, a karácsony előtti kedvező kormánydöntés — soha rosszabb ajándékot a vállalatnál megmaradt dolgozóknak — visszaadta az emberek jövőbe vetett hitét, az azonban már január első napjaiban világossá válhatott mindenki előtt, hogy a talponmaradáshoz komoly változtatásokra lesz szükség csaknem minden téren.

Amikor leállás előtt Kereki Ferenczel, a 3-as akna (ma már így hívják a volt III. sz. bányauzemel) vezetőjével beszélgettem, ő elmondta, sok még a gond. Az átállást, a változásokat, az új rendet nehéz megszokni egyik napról a másikra. Természetesen nem is megy minden zökkenőmentesen, ám amin szükséges, azon most kell változtatni. Ebben a dolgozók javaslataira is támaszkodni fognak, de az életképes ötleteket első sorban most várják, mert ma még könnyebb változtatni, mint akkor, amikor már kialakult az „új rend”, amikor már megszokták azt az emberek.

Alig fél órával később, a tizenkettedik szint egyik aknához közeli vágatában mégsem panaszoktól bányászokkal találkoztam. Pedig az 50-es csapat itt vágatvisszafejtésen dolgozik, noha ők igazából feltöréshajtók, ráadásul a nemrég kezdett kamra is — az új rend szellemének megfelelően — igencsak alacsony.

No, nem annyira, hogy térdem kéne benne csúszni, de bizony egy átlagos magasságú ember igencsak kénytelen meghajolni, ha belép oda.

Fürni, ácsolni, súlyos tápokot emlegetni, bizony nem leányálom, az ilyen alacsony főtéjű fejtésben, de, mint azt Pozsár Sándortól, az 1-es körlet vezetőjétől megtudtam, — éppen az üregmagasság csökkenése révén —, kiváló a kiszállított érc minősége, és az élvezet.

Amikor odaérteztünk, László József csapatvezető, és Kalányos Lajos, valamint Nyíri Gyula vágárok, már a betörést fúrták az új robbantáshoz.

— Ev elején költöztünk ide — magyarázza a csapatvezető. Bár feltöréshajtók vagyunk, dolgoztunk mi már fejtésben nem is egyszer. Igaz, itt a kisebb üregmagasság miatt valamivel nehezebb. Elsősorban az ácsolás miatt, de ez sem leányálom — fűzi hozzá a teleshköpos fűrőgépre mutatva.

— Hallom, sok a gond a fűrészárakkal.

— Nem csupán erről van szó. Valóban ki kell fogni a jót, mert akad, amelyik bizony két lyukat sem bír ki, de mi a feltörésben, a lafettás géphez szoktunk. Azt pedig az év végén leadtuk felújításra, és már alig várjuk, hogy visszakapjuk őket.

Persze, szóba kerül az is, hogyha alacsonyabb a „bánya”, kevesebb a teli csille és kevesebb a pénz is. Legjobb is így volt régen. Mert, mint a körletvezető mondja, az úgynevezett szakmányaérés rövidesen múlt. A jövőben — az új rend szerint — már nem a kitermelt tonnamennyiség, hanem a minőséggel összhangban elvégzett munka szerint lehet vastagabb a fizetési boríték. **Nógrádi**

Labdarúgás Parketten is petőci siker

Decemberben az Illés Gyula általános iskola tornacsarnokában lezárult egy fejezet, hisz alighanem utolsó alkalommal rendeztek vállalati bajnokságot az ércbányánál. Most még utoljára a labdarúgók küzdöttek meg a teremlabdarúgás címért, és noha az üzemi csapatok jó része baráti társaságok formájában a jövőben is hódolni fog a legnépszerűbb sportág örömeinek, most véget ért a pontvadászat.

Csakúgy, mint a szabadtéri bajnokságban, ezúttal is a bányüzemi együttessel játszották a főszerepet, de amíg a Ho Si Minh-park salakján a két petőci együttessel vívott fej-fej mellett csatát, most az V-ös üzemiek is versenyben voltak az aranyéremért.

Így aztán az utolsó két forduló óriási izgalmakat hozott, hisz matematikailag még négy csapatnak maradt esélye a bajnoki címre.

A hatodik játéknap legnagyobb érdekfűzősége volt a petőci „B” csapat aránylag simán, 8-4-re győzött a korábbi szabadtéri bajnok IV-es üzem ellen. Az V-ös üzem „A” az Anyagosztályt, az V-ös üzem „B” a Szolgáltatót verte 3-0, illetve 10-7 arányban, és gólzáporos mérkőzésen a Központ is bekaszírozta a két bajnoki pontot a Szálló ellen. Itt 12-9 volt az eredmény.

A záró fordulón nagy volt a tét a IV. üzem „B”, V-ös üzem „A” mérkőzésén, hisz, ha az utóbbiak nyerne, ők a bajnokok, ugyanakkor a petőci gardának már a döntetlen is elegendő lett volna az aranyéremhez... A IV-es üzemieknél azonban fej sem merült, hogy beálljanak védekezni, és „ikszre” játszanak, ehelyett bizonyítva az arany szabályt, miszerint a legjobb védekezés a támadás, nyolcszor is bevették az ellenfél kapuját. A 8-2 arányú győzelem végül is az aranyéremet jelentette számukra.

Győzött az V-ös üzem „B” is a Központ ellen 13-8 arányban, míg a Szálló 3-0-ra verte az Anyagosztályt. Nem bírt viszont a „salakos” bajnok a Szolgáltatóval, és az 5-5 arányú döntetlen azt jelentette, hogy az esélyes IV-es üzem csak az ötödik helyen ért most a célba.

Az 1990. évi őszi teremlabdarúgó bajnokság végeredménye:

1. IV. ü. „B”	7	6	1	—	66-33	13
2. V. ü. „A”	7	4	2	1	55-41	10
3. V. ü. „B”	7	4	2	1	60-53	10
4. Központ	7	3	1	3	53-49	9
5. IV. ü.	7	3	1	3	38-35	7
6. Szálló	7	2	1	4	46-53	5
7. Szolgált.	7	1	2	4	48-63	4

Alapítvány a Ságvári megmentésére

A már oly sokat emlegetett 3727 MT sz. határozat rendelkezett arról is, hogy a jövőben a MÉV nem támogatja az egészségügyet, a kultúrát és a sportot, helyette bizonyos korlátozott mértékben a költségvetés juttat ezekre a területekre. Az elmúlt év szeptemberének első napjaiban meg is érkezett az a 30 millió forint, melyet a kormány ezekre a területekre szánt, illetve, mely ezekre a területekre jutott. Ebből a PMSC kapott 8 milliót, az egészségügy tizet, kulturális célokra 12 millió jutott. Ez utóbbi összeg klasszikus esete annak, amit úgy szoktunk megfogalmazni: az életben maradáshoz kevés, az éhenhaláshoz sok.

Így született az ötlet, képezze ez az összeg egy alapítvány törzstőkéjét, melynek hozadéka segíthetik az alapvető cél, a bányászok település, Úránváros kulturális életének fenntartását, természetesen kiegészítve ezt bizonyos állami támogatással, s a BDSZ segítségével.

Az alapítvány részletkérdéseinek megtárgyalására ültek össze január 8-án az illetékesek: Csordás Gábor, a pécsi önkormányzat kulturális bizottságának elnöke, Rabi Ferenc, a BDSZ munkatársa, Zsíkó János, a pécsi polgármesteri hivatal megbízott osztályvezetője, Var-

ga Mihály vezérigazgató, Horváth Sándor, az UDSZ titkára és Vincze János, a Ságvári Endre Művelődési Ház igazgatója.

Varga Mihály vezérigazgató ismételt kihangsúlyozta, hogy a vállalat a jelenlegi helyzetben semmilyen anyagi támogatást nyújtani ezekre a célokra nem tud. Amennyiben persze, akár az értermelő és -feldolgozó új vállalat, akár a kapcsolódó vállalkozások igénylik a kulturális intézmény szolgáltatásait, azt meg kell fizetniük. Az a lehetőség sem kizárt — hasonlóan a külföldi gyakorlathoz —, hogy amennyiben ezt a nyereség lehetővé teszi, a vállalat tekintélyét, erkölcsi súlyát, jó hírnevét növelheti ezen területek támogatása.

A tanácskozáson megállapodás született az alapítvány fő céljairól, melyek alapvetően a városrész kulturális ellátása, a bányász kulturális hagyományok ápolása. Az alapítvány nyitott, oda bárki csatlakozhat. Vagyonát egy kuratórium, egy gondnoki teendőkkel bíró testület kezeli, melynek alapító tagjai a Pécs területén működő bányász kulturális és művelődési intézmények, vagy bányászati érdekelttségű vállalatok, amennyiben csatlakoznak, szavazati jogú tagjai pedig mindazok, akik az alapítvány törzstőkéjéhez

legalább 1 millió forinttal járulnak hozzá.

A megbeszélésen szóba került még, hogy az alapítványon belül kell rendezni a MÉV koncert-fűvöszenekar ügyét, hogy meg kell gyorsítani a szakszervezeti könyvtár problémájának rendezését, tisztázni kell néhány vagyoni jogi kérdést, és ennek érdekében új szerződést kell kötni a várhatóan a közeljövőben megalkuló szállodai kft-vel, a Bányászati Múzeum ügye és formai, szervezeti kérdések.

Gondolom, többen kézzel vették a Ságvári Endre Művelődési Ház januári programját tartalmazó kis szórólapot. Ennek hátoldalán a „A kultúra járma alatt” címmel részleteket idéznek Mészáros Tamás 1989-ben megjelent cikkéből. Ennek utóiratában a szerkesztő ezt a megállapítást teszi: „... a kultúra végveszélye és kiszolgáltatottsága, folyamatos átmeneti állapot két év alatt nem javult semmit, sőt romlott.” A fenti tárgyaláson tapasztalt hozzáállás, segítőkészség és jóindulat talán a fényt jelzi az alagút végén. S ha ez nem is vonatkoztatható az ország alagútjára, ma a kis alagutakból való kijutást is értékelni kell. Különösen akkor, ha a vonat utasai éppen mi vagyunk.

K. J.

Méves siker a Pannon Kupán

Pannon Kupa néven nagyszabású teremlabdarúgó tornát rendeztek Pécsen decemberben, melyre több üzemi csapatunk is nevezett. Az ország minden részéből összesereglett csaknem tíz tucat együttes — jó részük profi, vagy volt profi játékosokkal megerősítve — előbb csoportmérkőzéseket vívott, majd egyenes kieséses rendszerben folytatta a küzdelmeket a pénzdíjas tornán.

A selejtezőket még 3 csapatunk is sikerrel vette, ám azután a Központ és a IV. üzem „B” hamar búcsúzni kényszerült, viszont nagyszerűen szerepelt a másik petőci együttes.

A IV. üzemiek a csoportmérkőzések során csupán a HALÉRT csapatától szenvedtek vereséget, ami igazán nem szégyen, hiszen az ellenfél csapatában olyan játékosok kergették a labdát, mint Toma, Havasi, Dákai, Hergeróder és Brezniczki. A volt profi futballisták csak rendkívül nehezen nyertek 3-2-re.

A legjobb 64 között már egyenes kieséses rendszerben zajlottak a mérkőzések. A mieink előbb a népes (és rendkívül hangos) szurkolótáborral rendelkező ATA Kft. ellen nyertek 3-1-re, majd egy hévízi együttesel kellett megvívniuk a legjobb 16 közé jutásért. A Kocsi

Csárda — így hívták az ellenfelet — az utolsó másodpercekben szerzett góllal tudott csak egyenlíteni, ám a hétméteres rúgások során a mieink voltak eredményesebbek, így a mi csapatunk várhatta a másnapi folytatást.

Úgy tűnik, erre a sikerre maguk a játékosok sem számítottak, hisz vasárnapra többen is disznóvágást terveztek. Így aztán másnap, miközben a komplett védelem disznót vágott, tartalékos együttes próbált ellent állni Lehotáék rohamainak. Az első féldőben a mieink még jól tartották magukat, de a második játékrészben a későbbi tornagyőztes Lutra csapata egyre inkább felülkerekedett.

A IV. üzemiek így is minden dicsőreget megérdemelnek, hisz egy nagyon erős tornán jutottak a finálé közelébe. Ez a siker csaknem olyan jelentős, mint a tavalyi Grund Kupán szerzett ezüstérmük, hisz évek óta nem volt arra példa, hogy méves együttes döntőt játszott a legrangosabb megyei amatőr tornán.

Ng.

A Ságvári Endre Művelődési Ház programja

A Ságvári Mozi
programja
január 15—30-ig

16-án: Gvilkos lövés (f6), amerikai krimi.

19-én és 20-án: Papa, én nő vagyok (f6), amerikai vígjáték.

23-án: Szex, hazugság, videó (f6), amerikai film.

26-án és 27-én: Segítség, felnőttem (f6), amerikai film.

30-án: Előre a múltba (f6), amerikai film.

Artkino — Filmmúzeum

16-án: Szindbád (f8), magyar film.

23-án: A film varázsa (f8), francia film.

30-án: Pacsirták cérnaszálon (f8), csehszlovák film.

Stúdiógaléria

A Ságvári Endre Művelődési Ház Stúdiógalériájában a Bányász Képzőművészeti Műhely alapozó-festő szakcsoportjának munkái láthatók február 5-ig.

Az optimista ufonauta

Egy reprezentatív felmérés szerint, csöppnyi házánk ismét lepipálta az egész világot. Ezúttal, ugyan nem az öngyilkosságok, a válások száma, a fogszuvasodás, az egészségtelen táplálkozás, vagy az alkoholfogyasztás mértékét kutatták az okos statisztikusok, hanem, hogy mennyire optimisták, illetve pesszimisták az emberek a jövőt illetően.

Így derült ki aztán, hogy a magyar honpolgár pesszimizmusához senkié sem mérhető, hiszen mondjuk egy ausztráliai meddő kenguru inkább bizhat abban, hogy jövőre is lesz mit hordozgatni az erszényében, mint mondjuk a magyar nyugdíjas, aki, ha tehetne, már tavaly is legfeljebb tejért meg kenyérért látogatta a boltokat.

En optimista vagyok, szerintem ez még csak a kezdet. Ezerkilencszázkilencvenegyben két dologban mindenképp megelőzzük a világot. Egyrészt, mi leszünk a Föld pénzügyileg legfürgőbb nemzetek, ami abban áll, hogy szaporán emelgetik a kamatlábakat, másrészt pedig — és inkább lehet mérvadó — a bevezetett adók számának és mértékének a tekintetében bizonyára lefözzük az egész világot.

E tekintetben egyébként máris jól állunk, de óriásiak még a tartalékok. Így aztán nem is értem azokat, akik az ország pénzügyei miatt aggódnak. Ha az illetékes minisztériumnak lenne annyi esze, amennyi pénze nincs, akkor már bizonyára kiírtak volna egy pályázatot arra, milyen újabb adók révén lehetne növelni a költségvetés bevételeit.

A magyar ember találékonysága messze földön híres. El tudom képzelni például, hogy az a polgár, akinek a szomszédjában gyakorla zongorákat adnak, azt javasolná, vessenek ki adót a zongora mindhárom lábára. Ahány láb, annyiszor mondjuk húsz ezer forint.

Ezt az ötletet aztán, az adószakemberek tovább finomíthatnák, például úgy, ha a zongora lábainak a száma nem éri el a hármat, akkor a hiányzó(k) arányában a billentyűk mennyisége szerint állapítsák meg az évi adót. A dolgot még tovább finomítva pedig a tulajdonos választhatna, hogy a lábak, vagy a billentyűk alapján fizessen. Ha pedig a kulcsokat évente változtatnák, megszűnne a pangás a zongora-

láb és a billentyű piacon, mert hiszen mindenki azt a formációjú zongorát használná (például két lábbal és húsz billentyűvel) amelyet az állam leginkább támogat.

Az ötletpályázaton bizonyára részt vennének a tejipar szakemberei is. Az ugyanis teljesen tarthatatlan, hogy miközben az iparág súlyos gondokkal küzd, otthon a családokban gyerekek százezreinek nőnek, illetve hullanak ki a tejfogak, anélkül, hogy ez bárkinek bármiféle bevételi forrást jelentene.

Mellesleg, nekem is van két ötletem. Az egyik most még maradjon titok, mert a pályázatra tartogatom. A másik abban állna, hogy adóztassák meg az emberek optimizmusát és pesszimizmusát. Hogy mire is gondolok?

Nos, sokan találgatják, mekkora lesz az idén az infláció. Az optimisták 35 százalékról beszélnek, a pesszimisták jóval többről. Mindenki mondjon egy számot, és aki eltalálja, az jövőre élvezzen teljes adómentességet. Aki elsokallja, vagy alábecsüli, az fizessen adót az adója után is. Persze, aki nem akar tippelni, annak nem kötelező.

Ily módon kialakulna a lakosságban egy optimális optimizmus, még azokban is, akik nem merik megpályázni a jövő évi adómentességet. Mert milyen sokat mulatna a nép szakavatott pénzügyi szakemberek a valóságtól messze járó jóslatain.

Nemrégiben egy magas rangú bankszakember azt nyilatkozta, az infláció idén Magyarországon 30 százalék alatt marad. Itt két eset lehetséges. Vagy tévedett vagy nem. Ha nem tévedett, örülünk neki, de ha igen, akkor megint két eset lehetséges. Az egyik, hogy olyan dologról nyilatkozott, amiről — legyünk hozzá ennyi bizalommal — feltehetőleg félreinformáltak.

A másik lehetőség az, hogy az úriember nem itt, ezen a Földön él, csak egy áruházban öltözött ufonauta, aki nemrég költözött ki a csészaléből és telepedett le nálunk.

Ez utóbbi esetben még egy dolog lehetséges. Nevezetesen az, hogy az ezer lakosra jutó optimista ufonautákat tekintve ugyancsak lepipáljuk a világot.

N. G.